TORONTO
JÄÄKIEKKOKOULU

hinta 1 mk

TORONTO-jääkiekkokoulu

Opettajat: Mauri Kaukokari
Harri Linnonmaa
Juha Rantasila
Jouko Öystilä

Panda-suklaatehdas

Sanomapaino Helsinki 1972

Toronto-kiekkokoulun opettajissa riittää voimaa, kovuutta ja kokemusta

Tunnetuin Toronto -kiekkokoulun opettajista on varmasti Juha Rantasila, pelottava lämärilaukoja ja armoton miehenottaja, jonka pelipaikka on puolustuksessa.

Juha on syntyään porilainen, mutta muutti Helsinkiin, kun aloitti opintonsa. Vaikka kymmenet ja taas kymmenet ottelut ja harjoitusillat vaativat paljon aikaa, hoiteli Juha hienosti opintonsa. Huippulyhyessä ajassa eli kolmessa vuodessa hän valmistui oikeustieteen kandidaatiksi.

Ja nykyisin Juha muun ohessa hoitelee tuomarin tehtäviä Helsingissä.

Useat kerrat Juha on taistellut MM-areenoilla, jopa olympialaisissakin. Tosin Sapporon olympiaturnaus päättyi nolosti, kun puolalaispelaaja murjoi mailallaan Juhan nenän niin ettei pelaamisesta enää tullut mitään.

Juha Rantasilaa on usein moitittu rumasta pelistä. Hän näet kohottaa helposti käsivartensa ja mailansa liiankin korkealle niin, että vastustaja voi helposti loukkaantua.

Mutta se on itsepuolustusta. Juha on niin usein loukkaantunut kasvoihin, että kädet ja kyynärpäät ja maila nousevat vaistomaisesti suojaamaan niitä tiukoissa tilanteissa.

Juha Rantasilan seuratoveri Harri Linnonmaa on ketjunsa tuulennopea laitahyökkääjä. Myös Harri on tunnettu erittäin kovista lämäreistään, jotka kylläkin hieman liian usein suuntautuvat maalin ohi.

Harri on paljasjalkainen helsinkiläinen, joka pysyi monta vuotta keskinkertaisena kykynä. Mutta kun hän siirtyi HIFK:n riveihin ja kuulu kanadalainen Carl Brewer jakoi hänelle ja muillekin tähtipaitaisille oppejaan, kehittyi nuorukainen nopeasti maamme parhaimmistoon.

Ei myöskään Harri Linnonmaa ole säästynyt kolhuilta uransa aikana. Harri on menettänyt edestä kaikki omat hampaansa ja on ”proteesipoika”. Kerran Keski-Euroopassa kiekko osua mäjähti keskelle suuta niin että hammasproteesikin halkesi ja Harrin suu turposi muodottomaksi möykyksi.

Lyhyt mutta vanttera Mauri Kaukokari eli Kaukokiikari herätti aikanaan huomiota Lahden Reippaan maalin suulla. Mies oli kuin kumiukko — ponnahti pystyyn vallan ihmeen nopeasti. Jalat ovat vahvat ja kimmoisat, siinäpä kumiukon salaisuus.

Kun vielä tiedettiin, että ”Makri” ei turhia pelkää vaan hosuu mailallaan kuin keihäsmies pahoissakin kahinoissa, alkoivat HIFK:n johtomiehet kiinonstua lahtelaisesta.

Ja se kiinnostus merkitsi Mauri Kaukokarin muuttoa pääkaupunkiin.

Viimeisten neljän vuoden ajan Mauri Kaukokari on ollut kiistatta Helsingin suosituin maalivahti. Eikä täpötäysi halli ole saanut häntä koskaan pois tolaltaan — päinvastoin. Paraatitorjuntoihinsa hän on monasti venynyt hulluna jylisevän katsomon edessä.

Kiekkokoulumme opettajista nuorin on Jouko Öystilä, oululaispoika, joka viitisen vuotta takaperin vaihtoi kotikaupungissaan vin suositun käyräpäämailan uudenlaiseen keppiin eli siirtyi jääpalloilijasta jääkiekkoilijaksi.

”Jokke” pääsi nopeasti perille uuden lajin hienouksista ja juniorimaajoukkueen portit avautuivat tuota pikaa.

Se merkitsi samalla, että Helsingissä heräsi kiinnostus oululaisnuorukaista kohtaan. Eipä aikaakaan, kun juniori-Jokke kiskoi ylleen Jokerien peliasun. Ja sitä hän kantaa edelleen.

Ensimmäisen kerran Jouko Öystilään luotettiin toden teolla viime kevään MM-kisoissa Prahassa. Hänen ei enää tarvinnut lojua vaihtopenkillä kuten edellisessä turnauksessa, vaan nuorukainen sai taistella yhtä hyvin tshekkejä ja venäläisiä kuin ruotsalaishirmujakin vastaan.

Kisojen jälkeen todettiin yksimielisesti: Jouko Öystilä muodosti yhdessä Timo Nummelinin kanssa parhaan puolustajaparimme.

Vasta 20-vuotias nuorukainen oli lunastanut lupaukset, joita hän ehti jo Oulussa antaa.

Jouko Öystilää ei siis turhaan valittu Toronto -kiekkokoulun opettajaksi kokeneempiensa rinnalle.

Toronto -kiekkokoulun opettaja Mauri Kaukokari, 26-vuotias HIFK:n maalivahti, pelannut 4 maaottelua.

Toronto -kiekkokoulun opettaja Juha Rantasila, 27-vuotias HIFK:n puolustaja, on pelannut 100 maaottelua.

Toronto -kiekkokoulun opettaja Harri Linnonmaa, 26-vuotias HIFK:n hyökkääjä, on pelannut 56 maaottelua.

Toronto -kiekkokoulun opettaja Jouko Öystilä, 20-vuotias Jokerien puolustaja, on pelannut 32 maaottelua.

Arpinaamapelurien raju liiga - NHL!

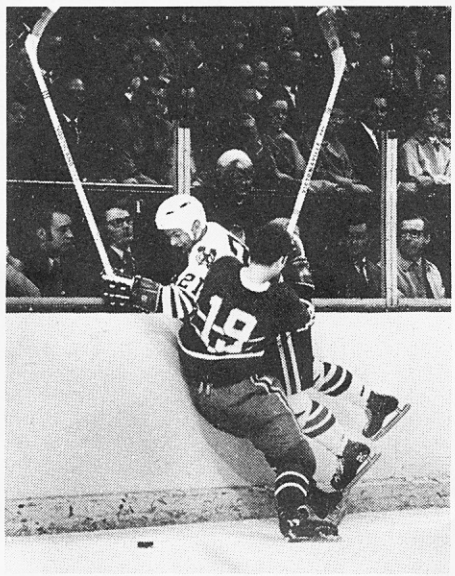

NHL on kirjainyhdistelmä, johon jääkiekkoilun maailmassa liittyy melkeinpä tarumainen hohto.

Se on lyhennys kolmesta sanasta — National Hockey League (kansallinen kiekkosarja). Ja tuo National Hockey League on kiekkosarja, jossa pelaavat Kanadan ja USA:n ammattilaiset, arpinaamaiset kovakasvot.

Ammattikaukaloissa on kolissut jo kauan, sillä NHL perustettiin vuonna 1917. Nykyisin pelaa NHL:n kahdessa lohkossa kummassakin seitsemän joukkuetta. Ja niitä on ympäri koko laajaa mannerta: on New Yorkista ja Bostonista, on Los Angelesista ja Chicagosta ja on ennen kaikkea Kanadan maineikkaista kaupungeista Torontosta sekä Montrealista.

Kukapa ei tuntisikaan nimeltä joukkueita Montreal Canadians tai Toronto Maple Leafs.

Helpolla ei liigassa pääse: 78 sarjaottelua on kauden tahti. Mutta rahaa virtaa pelaajien taskuihin. Tuollaiset 200.000 markan vuositulot ovat totista totta, kun puhutaan ammattilaislähdistä.

Ja tähtiä on NHL:n historiassa vilissyt vaikka kuinka paljon. Makuasiat ovat makuasioita, mutta Detroitin entinen huippuhyökkääjä Gordie Howe on niitä, joita ei koskaan unohdeta. Hän on pelannut uransa aikana lähemmäs 1500 raudanlujaa ammattilaisottelua. Ja maaleja syntyi huimasti — pari ottelua kohti!

Gordie Howe ei kuitenkaan päässyt ilmaiseksi huipulle. Kouluaikana hän heräsi aina talvisin viiden aikaan aamulla ja lähti pariksi tunniksi luistelemaan ennen kouluunmenoa. Hän tiesi jo silloin, että luistelutaito on kaiken a ja o. Koulun jälkeen Gordie oli ensimmäinen poika jäällä ja viimeinen, joka illalla lähti kotiin. Vielä kun kaukalon valot oli sammutettu, Gordie jatkoi harjoitteluaan. Kesäisin Gordie laukoi vanerilevyn päältä. Koulumatkoilla hänellä oli kiekkomaila mukanaan. Hän ammuskeli pikkukiviä ja — hevosen kakkaroita . . .

NHL:n ammattilaiset eivät yleensä ole pyhäkoulupoikia, vaan luunmurskaajia, jotka pistävät miehiä halki, poikki ja pinoon, kun sille tuulelle sattuvat.

Ajatelkaapa, että Detroitin Ted Lindsay ehti istua uransa aikana jäähypenkillä runsaat 1800 minuuttia. Omaa jättipuolustajaamme Lalli Partista on pidetty aikamoisena miehenmurskaajana. Mutta eipä Lalli ole vielä yltänyt edes 500 jäähyminuuttiin.

Kovuus ja raakuus sekä häikäilemättömät otteet lyövät leimansa ammattilaisten taisteluille. Nyrkkikahinat ovat yleisiä, niihin osallistutaan koko porukan voimalla. Yleisiä ovat myös miehenotot, jotka päättyvät ambulanssin sireenien ulvontaan.

Niinpä muutama vuosi sitten NHL:n sarjoissa Doug Harvey keihästi Red Sullivania niin pahasti, että hänen vatsanpeitteensä repesi. Harvey komennettiin jäähylle — kahdeksi minuutiksi . . . Se riitti.

Joku vuosi takaperin luisteli Kanadan MM-joukkueessa sellaisiakin pelaajia, joilla saattoi olla muovinen suojus kasvojensa edessä kuin moottoripyöräilijällä ikään. Oli kaverin kallo saanut semmoisia tärskyjä, että yksi lisää olisi tiennyt näön menetystä . . .

NHL:n raa'an kovilla otteilla ei kuitenkaan ole mitään tekemistä reilun urheiluhengen kanssa. Mutta ammattilaisliiga on ammattilaisliiga eikä siellä armoa pyydetä. Niinpä Neuvostoliiton tähtipelaajat arvostelivat ankarasti kanadalaisten otteita, kun he iskivät yhteen tulikivenkatkun säestyksellä syyskuun alkupuolella.

Juuri NHL:n eräässä vankassa linnoituksessa, Montrealissa, tapahtuikin aikanaan pahin jääkiekkomellakka, mitä tiedetään.

Mutta jos haluat kuulla, millainen todella oli Montrealin kuulu Pyhän Patrickin yö, niin käännähän sivua.

Samalla saat tutustua myös Maurice "Raketti" Richardiin, joka oli aikanaan eräs NHL:n tarunhohteisimpia sankarityyppejä; hän oli loistelias rystylaukoja, joka sai jopa NHL:n tosiparkkiintuneet maalivahditkin pois tolaltaan.

Hartia- ja kyynärpää- samoin kuin muutkin suojukset estävät pelaajaa loukkaantumasta ottelun aikana.

Rintasuojus ja säärisuojukset (lattialla) kuuluvat maalivahdin vakiovarusteisiin.

Naamari suojaa maalivahdin kasvoja; kovaa lauottu kiekko ja huitovat mailat voivat muuten aiheuttaa pahojakin kasvovammoja.

Maalivahdin luistin on tavallista luistinta matalampi ja terä on suora; väliraudat estävät, ettei kiekko livahda maaliin terän ja kengän välistä.

Hyökkääjän ja puolustajan pelikäsineet ovat paksut ja tukevat, jotta ote mailasta olisi mahdollisimman tiukka; ne suojaavat samalla käsiä loukkaantumisilta.

Nykyisin käyttävät monet pelaajat luistimien päälle sidottavaa nilkkasuojusta.

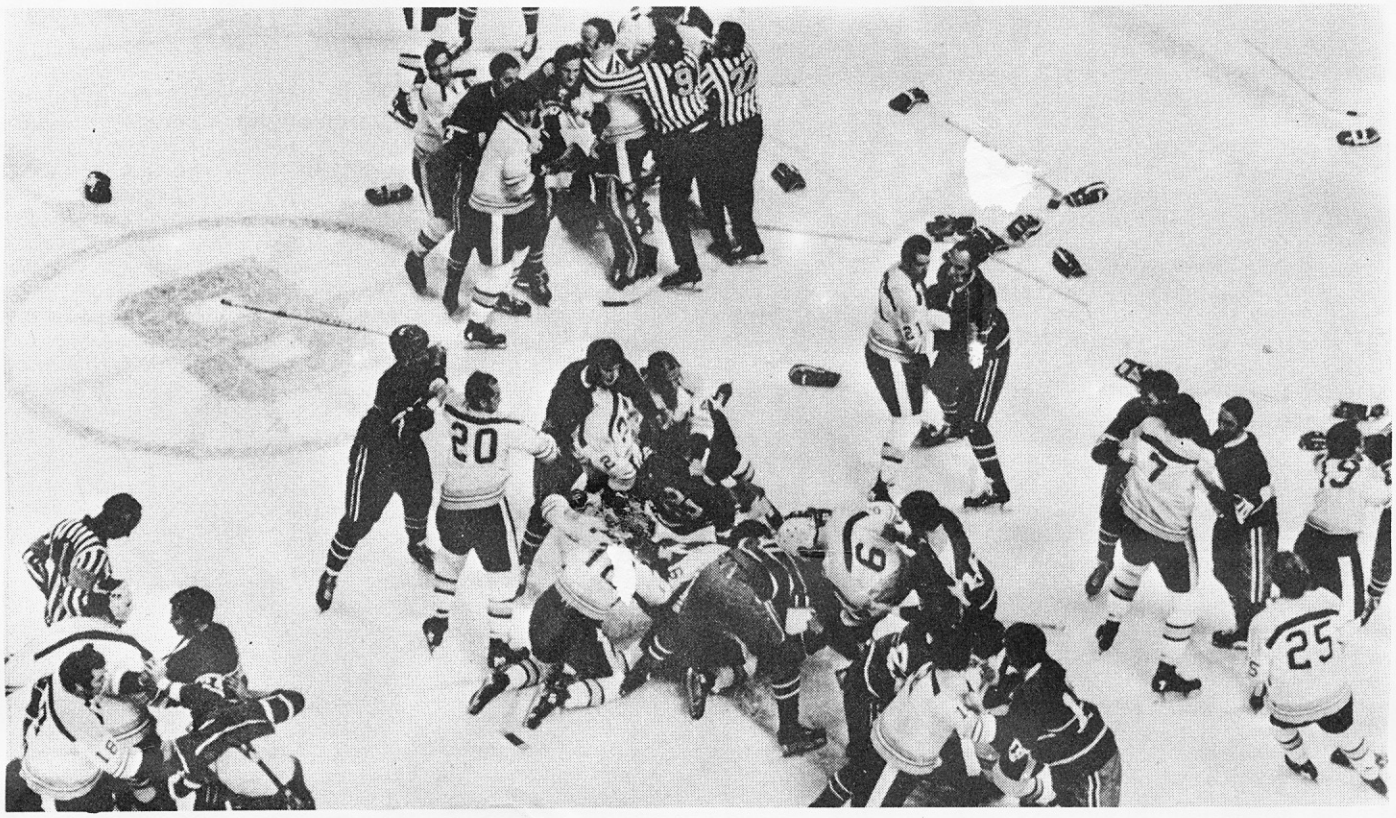

HALKI, POIKKI JA PINOON

Elettiin vuotta 1955, pitkä ja rasittava sarja läheni loppuaan. Maurice ''Raketti'' Richardin seura Montreal Canadiens kohtasi Boston Bruinsin maaliskuun 13. päivänä. Sen oli voitettava, muuten liukuisi koko sarjan voitto käsistä. Jäljellä oli enää kolme ottelua ja sen jälkeen kaiken ratkova loppusarja.

Viimeisessä erässä Bostonin Hal Laycoe menetti yhtäkkiä malttinsa ja huitaisi Richardia mailalla päähän. Tuomari toimi kuten pitikin — vihelsi rangaistuksen Laycoelle, mutta se ei tyydyttänyt Richardia. Hän poltti täydellisesti päreensä ja kiskaisi Laycoeta takaisin mailalla.

Jupakasta kärsi vain Maurice ''Raketti'' Richards. NHL:n silloinen presidentti Clarence Campbell määräsi Richardille pelikiellon koko loppukaudeksi.

Se merkitsi käytännössä, että Montreal Canadiens joutui viime hetkellä luopumaan voitonmahdollisuuksistaan. Ilman ''Rakettia'' joukkue olisi kuin siipirikko lintu.

Ratkaiseva vastustaja oli Detroit Red Wings, jonka Montreal Canadiens kohtasi ilman Maurice ''Raketti'' Richardsia. Ottelu pelattiin Pyhän Patrickin yön vastaisena iltana. Halli oli täpösen täynnä ihmisiä, kaikki huokuivat vihaa Clarence Campbelliä vastaan.

Olihan juuri hän ratkaissut Maurice Richardin kohtalon. Ja kaiken lisäksi epäoikeudenmukaisesti, kuten jokainen Montrealin jääkiekkohullu ajatteli.

Kun Clarence Campbell saapui katsomoon, oli ottelu Montrealin ja Detroitin välillä käynnistynyt — ilman Maurice Richardia. Katsomossa liikkui epämääräisen näköistä joukkoa, silloisia kovanaamoja, nahkatakkinuoria joukottain.

Yksi heistä lähestyi NHL:n vanhan ja arvokkaan presidentin istuinta ja ojensi kätensä. Campbell nousi, hän luuli että joku halusi ystävällisesti tervehtiä. Mutta käsi ojentui suoraksi, nyrkki osui Campbellin poskipieleen. Se oli alkumerkki. Campbellia lyötiin ja tyrkittiin, paisikttiin mädillä kananmunilla ja hedelmillä.

Kun poliisi lähti kuljettamaan NHL:n presidenttiä suojaan, lensi kyynelkaasupommi katsomoon. Syntyi kaaos. Ottelu keskeytyi, katsomo tyhjennettiin.

Vallitsi hetken hiljaisuus. Luultiin, että kaikki oli ohi. Uskottiin, että Maurice ''Raketti'' Richardin ja Montrealin puolesta oli jo kostettu.

Toisin kävi.

Nahkatakkinen kannattajajoukko aloitti hallia ympäröivillä kaduilla mellakan, jota kesti koko yön. Ikkunoita rikottiin kaikista liikkeistä, linja-autoja paiskittiin tyhjillä pulloilla, yksityisautojen päälle hypittiin ja moukaroitiin ne lyttyyn. Kaikkialla kaduille sytytettiin nuotioita, poliisien kimppuun hyökättiin, liikkeitä ja ihmisiä ryöstettiin.

Pyhän Patrickin yö oli muuttunut täydelliseksi rähinäksi.

Ja kaiken perimmäisenä syynä oli jääkiekkoilija Maurice ''Raketti'' Richardin pelikielto!

Rähinää jatkui aamuyöhön asti. Siihen mennessä oli yli 50 liikettä kärsinyt vaurioita. Kokonaisvahingot arvioitiin yli 300 000 markaksi silloista rahaa.

Pyhän Patrickin yön tunnelmissa Montreal Canadiensin valmentaja Dick Irvin huomautti:

— Olen usein nähnyt, kuinka ''Raketti'' on vetänyt jäähallimme täyteen väkeä, mutta ensi kerran huomaan, että hän kykenee myös tyhjentämään sen!

KUVA 11

Luistelun alkuasento on matala, jalkaterät osoittavat ulospäin, mailaa pidetään yhdellä kädellä.

Ensimmäiset askeleet ovat lyhyitä ja nopeita juoksuaskelia, jotka otetaan terien kärkiosalla.

Hyvä kiekkoilija pysähtyy luistinten kärkiosalla ja kääntyy samalla nopeasti sivuttain.

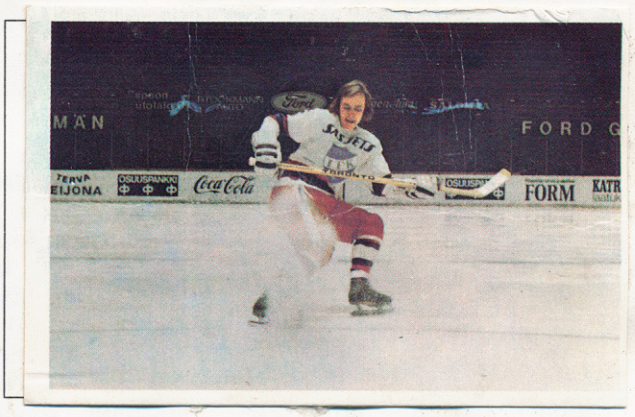

KUVA 15

Perusluistelun asento on matala, polvet ovat koukussa ja pää pystyssä; katse suuntautuu suoraan eteen ja mailan lapa on kiinni jäässä.

Takaperin luisteltaessa pysähdytään siten, että luistimet ovat aurassa; silloin on helppo syöksähtää eteenpäin ja luistelusuunta vaihtuu nopeasti.

MAALIVAHTIEN KAUHUT

Kuusela
Pulli
Hakanen
Rantasila

Maalintekijöiden nimet ovat kaikkien huulilla, sillä juuri he räjäyttävät taidoillaan katsomot hulluiksi.

Niinpä koko maailma tuntee tshekki Vaclav Nedomanskyn, neuvostohyökkääjä Anatoli Firsovin ja NHL:n ammattilaisen Phil Espositon, jonka kerrotaan kerran ampuneen kiekon päätylaidan läpi niin, että se osui erään katsojan jalkaan, joka katkesi . . .

Me suomalaiset emme voi kerskua yhdelläkään maailmankuululla maalintekijällä. Silti meidänkin jäillämme on esiintynyt ja esiintyy paraikaa pelureita, joita täydellä syyllä voi kutsua maalivahtien kauhuiksi.

Ensimmäiseksi on pakko mainita Keijo Kuusela, mies jonka nimen vain harvat tämän kirjan lukijoista ovat kuulleet. Kuitenkin hän on tehnyt 194 mestaruussarjamaalia — lukema, jota muut ovat tavoitelleet turhaan 15 vuotta. Niin kauan on Kuusela ollut pois pelijäiltä.

Keijo Kuusela ei ollut voimalaukoja eikä runnoja, mutta ai-ai miten tarkasti hän vetäisi kiekon liikkeelle. Se ei ollut mitään hosumista vähän sinne päin, vaan laukomista millimetrintarkasti maalin heikoimmin vartioituun kohtaan. Ei ihme, että Kuusela oli tarkka, sillä sodassa hän toimi taistelulentäjänä. Ja silloin oli pakko nakutella tarkasti konekiväärillä, muuten meni mieheltä henki.

Hämeenlinnan Tarmo sai todella olla tyytyväinen maalinsylkijäänsä, jonka loistopäivät osuivat 1940—1950 -lukujen taitteeseen.

Heino Pullilla, Koo-Vee:n keskushyökkääjällä, oli puolestaan runnovaa voimaa vaikka muille jakaa. Pulli ei ollut nopea eikä ketterä liikkeissään, mutta auta armias kun hän sai murjottua vahvan kehonsa laukaisupaikkaan. Silloin sälähti ja välähti ja maalivahdin oli pakko todeta, että siellä lepää.

Heino Pulli olikin 1960-luvun alkupuolella maajoukkueemme tukipylväs. Ilman häntä olisivat leijonapaidat jääneet ilman voittoja. Muiden laukauksissa ei ollut ruutia, mutta heti kun "Hepa" luisteli jäälle, ulvoi yleisö kiihtyneenä. Ei näet kestänyt montakaan minuuttia, kun voimalaukaus melkein pirstoi vastustajan maaliverkon silpuksi.

Heino Pulli ehtikin tehdä 173 mestaruussarja- ja yli 60 maaottelumaalia, ennen kuin vakava jalkavamma pakotti lopettamaan peliuran.

Jos oli Heino Pullissa voimaa, lihaksia ja terästä, ei totisesti voi samaa sanoa Reijo Hakasesta. Kiekkojättiemme 165-senttinen keskushyökkääjä alkoi uransa samoihin aikoihin kuin Heino Pullin tähti rupesi laskemaan. Ja "Mintsun" ura jatkuu edelleen — Ilveksen riveissä.

Reijo Hakasen aavistamaton rannelaukaus on tehnyt pahaa jälkeä suomalaisilla kiekkojäillä. Kun siihen on liittynyt lähes mielikuvituksellinen yhteispeli Lasse Oksasen ja Jorma Peltosen kanssa, ovat maalivahdit usein saaneet hysteerisen kohtauksen Hakasen nähdessään. He eivät yksinkertaisesti tiedä, milloin ja mistä kiekko suhahtaa kohti verkkoa. Niinpä "Mintsu" on laukonut 167 mestaruussarjamaalia.

Reijo Hakanen on arvaamaton laukauksissaan, Juha Rantasila ei. Kiekkokoulumme opettaja tekee maalinsa lähes aina samasta paikasta ja samalla tavalla: aloitusympyrän paikkeilta ja lämäämällä.

Jokainen maalivahti tietää, mistä Juha ampuu. Silti he eivät voi laukauksille mitään. Ne ovat siksi tarkkoja ja niin mielettömän lujia, että vain tietokoneen ohjaama robotti voi torjua ne — jos sekään.

Juha Rantasila onkin vuodesta toiseen vaarallisimpia maalinsylkijöitä sarjapeleissä ja jopa MM-kisoissakin.

Kuitenkin Juha on puolustaja, jonka tehtäviin maalinteko ei kummemmin kuulu! Niinpä 112 mestaruussarjamaalia on kunnioitettava saavutus. Siihen yltää keskushyökkääjistäkin vain harva, vaikka pitäisi itseään kuinka suurena tähtenä.

Kuinka sitten tullaan maalinsylkijäksi? Siinäpä kysymys. Seuraavalla sivulla yritämme hieman auttaa asiassa. Ehkäpä sinustakin vielä joskus tulee Nedomansky tai Esposito, Mintsu tai Juha.

Kuka tietää.

Kun joku yrittää riistää pelaajalta kiekon, hän kuljettaa sitä kahdella kädellä; samoin on syytä tehdä, kun vauhti kasvaa.

Kiekkoa kuljetetaan tavallisimmin yhdellä kädellä silloin kun tehdään käännös ja kiihdytetään vauhtia; tällöin ei vastustaja häiritse kiekon kuljettajaa.

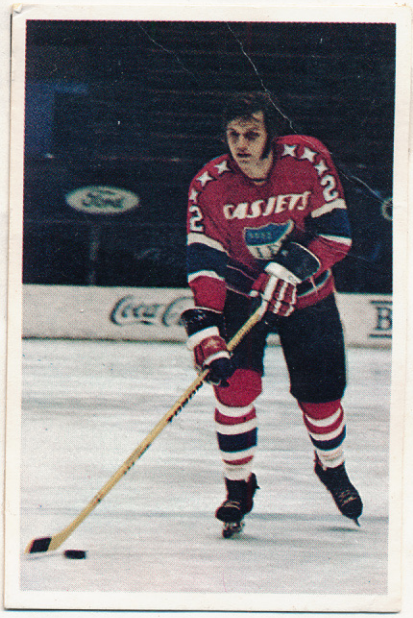

Kaarreluistelussa asento on matala, polvet ovat koukussa ja lantio alhaalla. Vartalo kallistuu kaarron suuntaan ja askeleet otetaan ikään kuin juosten.

Kaarreluistelu taaksepäin.

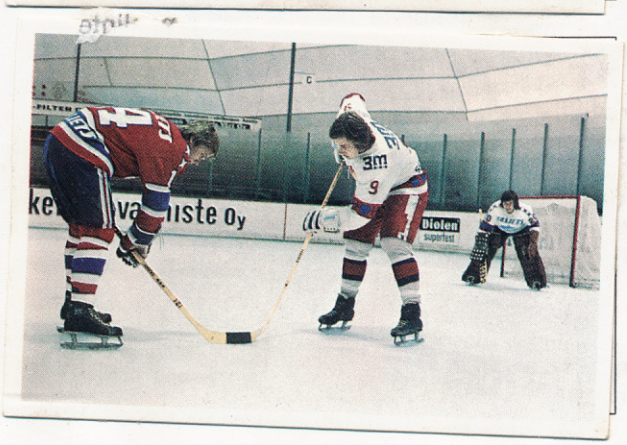

Pelaajat ovat aloituksessa vastakkain kasvot kohti vastustajan maalia noin mailan mitan päässä aloituspisteestä. Luistimet ovat vastakkain sivureunuksien suuntaisina ja mailan lappeet kokonaan jäällä kärjet vastakkain.

Maaleja syntyy kun osaa niksit

Aarne Honkavaara ja Jukka Vuolio olivat aikansa mestaripelureita, molemmat Ilveksen vaarallisia hyökkääjäpelaajia.

Nykyisin he monen muun urheiluhomman lisäksi kirjoittavat kirjoja, joissa jaetaan tärkeätä tietoa niille, jotka haluavat joskus tulla tosikoviksi kiekkoilijoiksi.

Niinpä me heidän oppiensa pohjalta kerromme, miten parhaiten voi tehdä maaleja kiekko-ottelun ruudinkatkuisessa tuoksinassa.

Mailaan täytyy ensinnäkin tarttua sormiotteella. Muuten ei voida rannetta eikä sormien voimaa käyttää kunnolla hyväksi. Maila ei saa levätä kämmenpohjassa, vaan siihen täytyy tarttua sormilla ja samalla puristaa sitä.

Katse on aina kiinnitettävä laukaisukohteeseen. Kiekkoa ei saa luijottaa. Kun pelaaja koko ajan tarkkailee laukaisukohdetta, ei kiekko suhahda päin maalivahtia.

Kuitenkaan ei saa kangistua kaavoihin. Jos pelaaja aina laukoo samaan paikkaan, oppii maalivahti tuntemaan hänen temppunsa. Laukaisukohdetta täytyy vaihdella, samoin laukaisutapaa: välillä ala-, välillä ylänurkkaan, välillä ranteella, välillä rystypuolelta. Laukaisutapojahan on riittävästi.

Varmimmin pääsee tulokseen, kun laukaisee 5—7 metrin päästä eli ns. tuhannen taalan paikalta. Sitä paitsi jäätä pitkin kannattaa aina laukoa. Esimerkiksi Tampereen MM-kisoissa v. 1965 tehtiin joka toinen maali jäälaukauksella. Yli metrin korkuisista laukauksista päättyi maaliin vain joka viides.

Suurin osa maaleista tehdään myös maalivahdin hanskakäden puolelle. Niinpä on vältettävä laukomasta mailapuolelle, mistä maalivahti helpoimmin voi torjua laukaukset.

On paljon väitelty, kumpi on tehokkaampi, rannelaukaus vai lämäri eli lyöntilaukaus. Kummallakin on etunsa. Rannelaukaus on aina aavistamaton. Siihen ei tarvita esivalmisteluja niin kuin lämärissä. Eikä maalivahdin ole kovin vaikeata havaita, että nyt paukkuu, kun hyökkääjän maila heilahtaa taaksepäin. Niinpä nykyisin monet pelaajat käyttävät ns. lyhytvetoista lämäriä, jota maalivahdin on myös melko vaikea etukäteen aavistaa.

Erään asian hyökkääjät unohtavat aivan liian helposti. Jos ei kiekko uppoa verkkoon, ei silti pidä heti häipyä maalilta omille teilleen. Hyvin usein maalivahti pudottaa kiekon, vaikka hän tuntuu jo torjuneen sen. Eikä mikään ole helpompaa kuin sohia maalivahdin pudottama kiekko verkkoon. Siksipä hyökkääjän kannattaakin ankkuroitua luukulle, vaikka puolustajat kuinka yrittäisivät tunkea häntä siitä syrjään. Röyhkeys on suuri avu silloin kun pitää käyttää ponnahduskiekkoja hyväkseen.

Jos aikoo kehittyä tosikovaksi maalintekijäksi, täytyy tehdä rajusti töitä yleensäkin — eikä vain talvella kun jäätä löytyy ja pakkaset paukkuvat.

Monet pelaajat — myös nappulat — laukovat kesäisin kiekkoa liukkaalta vanerilevyltä kohti omatekoista maalia, jossa on ympyröity parhaimmat maalintekopaikat, kuten ylä- ja alakulmat. Kunhan kahdeksan kiekkoa kymmenestä osuu juuri siihen mihin pitääkin, alkaa homma jo näyttää hyvältä.

Samanlaista harjoitusta täytyy jatkaa heti kun pääsee jäille. Monet tekevät pahan virheen, kun he lämäilevät teillä ja kaduilla huopatöppöset jalassa. Vain jäällä ja luistimilla kehitytään kiekkoilijaksi — samalla tietysti myös todella hyväksi maalitykiksi.

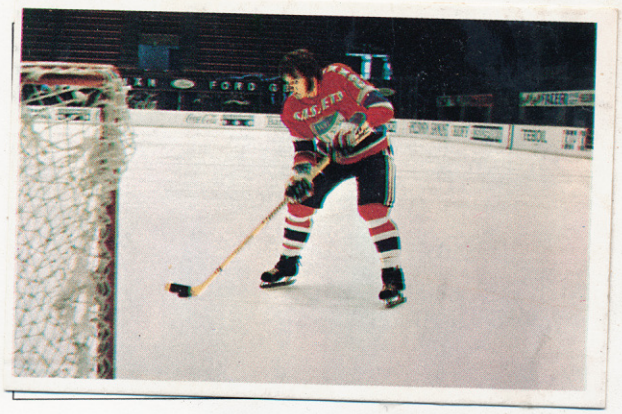

Nostolaukauksessa kiekko sijoitetaan aivan lavan kärkeen ja se nostetaan läheltä mahdollisimman suoraan ylös maalin kattoon.

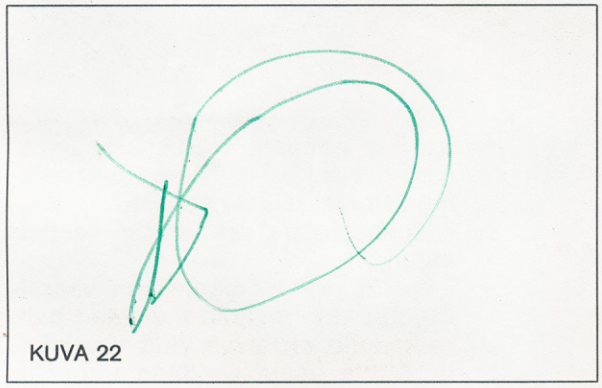

KUVA 22

Vetolaukauksia on kaksi: lyhyt- ja pitkävetoinen. Jälkimmäisessä vedetään kiekkoa jäätä pitkin huomattavasti pidempään kuin edellisessä.

Lyöntilaukauksessa eli lämärissä maila heilautetaan taakse ja isku osuu 5 cm kiekon taakse jäähän mailan kulma edellä.

Rystylaukaus suoritetaan siten, että selkä on puolittain kääntynyt kohteeseen ja alemman käden vastaote vaihtuu myötäotteeksi.

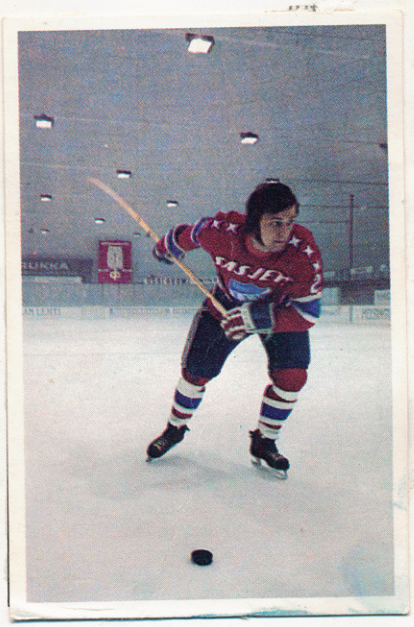

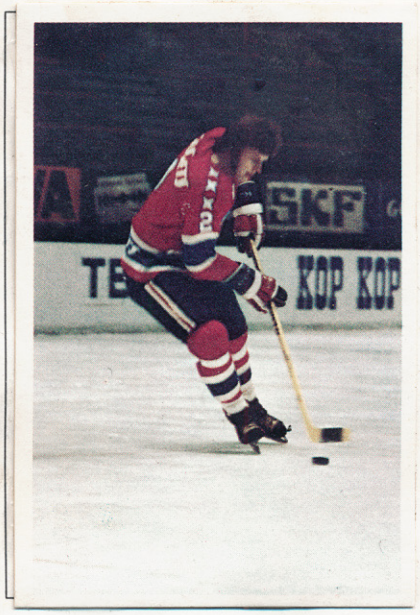

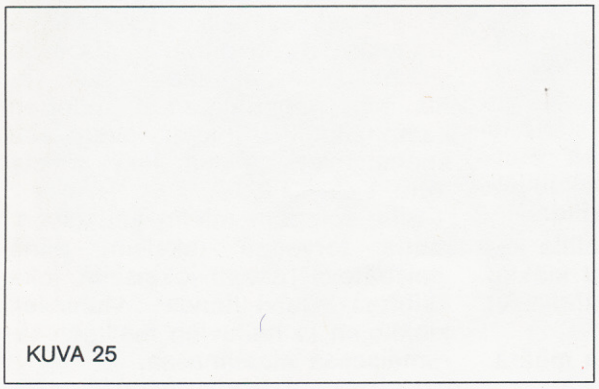

KUVA 25

Rannelaukauksessa veto suoritetaan ilman mailan takaheilautusta ja suoraan kuljetuksesta. Rannelaukaus on vaarallinen, koska sitä on maalivahdin vaikea aavistaa.

Haavoja, ruhjeita, venähdyksiä...

ONKO JÄÄKIEKKOILU VAARALLISTA LEIKKIÄ

Jääkiekkoilu ei ole leikkipeliä. Vauhti on useinkin siksi kova, että yksi jos toinenkin keikahtaa nurin — ja aika kyytiä. Tai sitten toinen kaveri vähän taklaa ja aitaan mennään että kolisee. Varmasti melko usein kopsahtaa kiekko tai maila vikapaikkaan — päin suuta, kasvoja tai silmäkulmia.

Monet ovatkin valmiit väittämään, että jääkiekko on tosivaarallista peliä, jossa tulee rampoja ja raajarikkoja kuin liukuhihnalta.

Mutta mikä on totuus? Sen haluavat varmasti kuulla sekä nuoret pelaajat **itse samoin** kuin heidän vanhempansa.

Ja kukapa muu osaisi paremmin kertoa totuuden kuin Juha Kataja, kiekkomaajoukkueemme henkilääkäri, joka on joutunut vuosien mittaan neulomaan kymmeniä tikkejä silmäkulmiin, paikkailemaan murtuneita neniä ja hoitamaan venähtäneitä jalkoja.

Potilaina ovat olleet sitä paitsi sellaiset kuuluisuudet kuin esimerkiksi Lasse Oksanen, Juha Rantasila ja Esa Peltonen, muista puhumattakaan.

— Jotta nuoret pelaajat eivät loukkaantuisi, kun he pelaavat kiekkoa, on muistettava eräitä asioita, painottaa tohtori Kataja. — Pelijään on oltava kunnollista, sillä huonolla ja rikkonaisella jäällä kaatuu helposti ja vaara kasvaa.

Tohtori Kataja miettii hetken ja jatkaa sitten:

— Varusteiden on myös oltava hyvät. Tarkoitan lähinnä erilaisia suojuksia sekä varsinkin kypärää. Kaikkihan muistamme, kuinka onnettomasti viime talvena kävi jääpalloilija Kalevi Pirkolalle. Hän kaatui, löi päänsä jäähän ja kuoli. Kypärä olisi pelastanut miehen hengen. Samoin voi käydä myös jääkiekkoillessa.

— Leukakuppia suositellaan, mutta ei se kylläkään kykene antamaan tarpeeksi suojaa. Jos kiekko tulee suoraan suuhun, se rikkoo auttamattomasti hampaita, vaikka leukakuppia käytettäisiinkin.

Tohtori Kataja pystyy suoralta kädeltä luettelemaan mitkä vammat ovat tavallisimpia kiekkoilijalle — myös nuorelle kaverille:

— Ruhjevammat eri puolilla kehoa, haavat, joita maila tai kiekko tekevät kasvoihin, venähdykset polvissa ja nilkoissa.

Siinähän niitä onkin aika määrä. Nousee pakosta mieleen kysymys: eikö jääkiekkoilu tosiaan ole aikamoisen vaarallista leikkiä?

Juha Kataja on valmis vastaamaan:

— Ei jääkiekko ole sen vaarallisempi kuin mikään muukaan peli. Jalkapallo on aivan yhtä vaarallista. Mutta usein saadaan virheellinen kuva, kun katsotaan miehenottoa huippuotteluissa. Niissä on kuitenkin taitotaso niin korkea, että taklattu ja taklaaja osaavat temppunsa ja välttyvät vahingoilta. Ja sitä paitsi jokainen aloittelevakin pelaaja voi hakeutua seuroihin, joissa oikean valmennuksen turvin oppii paljolta välttämään turhia loukkaantumisia.

Siinä olivat tohtori Juha Katajan reseptit. Ne auttavat melko pitkälle ja niitä kannattaa seurata. Ei ole mikään hauska juttu, kun poski on halki tai silmäkulma mustana kuin ukkospilvi.

Tietysti toveriporukassa maine kasvaa, mutta ajatelkaapa yhtä asiaa: kun suusta varisee puolen tusinaa hammasta jään pintaan, joutuvat vanhemmat maksamaan aikamoisen laskun lääkärille.

Tuskin siis kannattaa pelata liian yltiöpäisesti.

Ja ennen kaikkea jokaisen täytyy muistaa, ettei tarkoituksellisesti vahingoita kavereitaan — ei taklaamalla eikä huitomalla mailalla.

Sellaiset temput sopivat ehkä jonnekin NHL:n piiriin mutta eivät suomalaisille pelijäille — vielä vähemmän nappuloiden tai nuorten kamppailuihin, joiden pitää olla enemmänkin leikkiä kuin totista totta.

Siis: reippain mielin kaukaloon, mutta terveenä takaisin! Siinä yleispätevä resepti jokaiselle, joka kuluttaa talvi-iltansa viuhuvien kiekkojen ja heiluvien mailojen tarumaisessa maailmassa.

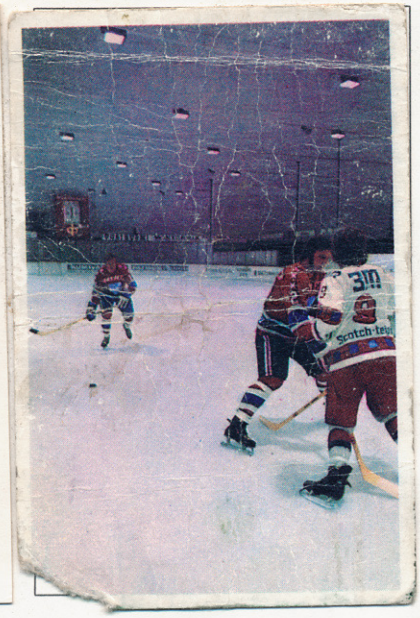

Maalivahti seuraa tilanteita perusasennossa: jalat harallaan, vartalo kallistuneena vyötäröstä eteenpäin. Vapaa käsi on polven korkeudella, mailan lapa jäässä ja katse kiekossa.

Hyökkääjä on antanut jättösyötön takaa rientävälle joukkuetoverilleen ja eliminoi samalla vastustajan puolustajan pois pelistä.

Jättösyötössä kiekko jätetään paikoilleen syöttöhetkellä. Oma pelaaja ottaa sen välittömästi haltuunsa.

Rystysyöttö annetaan siten, että selkä on puolittain kääntynyt syötön saajaan päin ja alemman käden vastaote on vaihtunut myötäotteeksi.

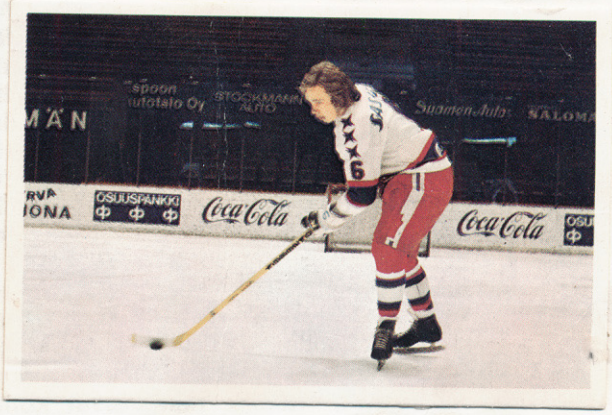

Kiekon voi syöttää myös laidan kautta oman joukkueensa pelaajalle.

Kaukalon tärkein hahmo

Kuka on tärkein hahmo silloin, kun kiekko-ottelu pyörii kuumimmillaan?

Raju hyökkääjä, joka sylkee kiekon toisensa jälkeen vastustajan verkkoon? Puolustaja, joka taklaa niin että laidat ryskyvät? Maalivahti, joka nappaa kiekkoja kuin kärpäsiä hanskaansa?

Vai valmentaja, joka ovelan näköisenä hioo taktisia kuvioita pelaaja-aitiossa?

Erehdytte — ei yksikään heistä.

Tärkein hahmo on raitapaitainen erotuomari, kaveri, joka yleensä huomataan vasta silloin kun jotain menee pieleen.

Ja silloin erotuomari myös kuulee kunniansa: katsomo kiljuu kurkku suorana nui-ja, nui-ja, pelaajat puivat nyrkkejään ja takovat mailoja jäähän, lehdet kirjoittavat kitkeriä sanoja vääristä tuomioista.

Kentän tärkein hahmo — sellainen on erotuomari, vaikka hän joutuukin helpoimmin kaikkien silmätikuksi.

Ilman erotuomaria ei näet pelattaisi ainoatakaan ottelua. Ilman hyvää erotuomaria taas otteluista tulee pelkkää sekasortoista mylläkkää.

Erotuomarin tehtävä on aikamoisen vaikea: miehet luistelevat edestakaisin kuin pallosalamat, kiekko poukkoilee hirmuvauhtia reunasta toiseen ja siinä sivussa pelaajat erehtyvät sitomaan, kampittamaan ja keihästämään toisiaan sääntöjen vastaisesti.

Erotuomari joutuu tekemään ratkaisunsa salamannopeasti ja hänen täytyy aina tehdä oikeita ratkaisuja. Niitä ei voi näet peruuttaa. Mikä on vihelletty, se on vihelletty — ei auta itku markkinoilla.

Monta kertaa on pakko nostaa hattua raitapaidoille. Kuinkahan moni lähtisi vapaaehtoisesti tekemään työtä, josta melko varmasti saa haukut palkakseen ja itselleen niin pahan mielen, että yöunikin menee. Ja niin voi käydä hyvällekin erotuomarille, sillä jääkiekko on varmasti kaikkein vaikeimmin tuomittavia pelejä.

Huipputasolla jääkiekko on paljolta suuri show, jonka täytyy mielyttää yleisöä. Siksi myös kahinat erotuomarien ympärillä ovat melko tavallisia — täytyyhän pelaajien tarjota yleisölle nähtävää täyden rahan edestä.

Kuitenkin on pakko ihmetellä, kuinka monet huippupelaajat viitsivät kohdella erotuomareita kuin koiraa. Lähtökohdan täytyy olla aivan toisenlainen: erotuomari on kaveri siinä kuin muut pelaajat, hän tekee parhaansa että peli pyörii sääntöjen mukaan.

Mutta erotuomari on myös erehtyväinen niin kuin kaikki ihmiset.

Siksipä aloittelevien kiekkoilijain pitää heti oppia antamaan arvoa erotuomarille ja hänen työlleen. Kiukuttelu ja mielenosoitukset eivät kuulu todella hyvän pelimiehen kuvioihin.

Niinpä esimerkiksi Neuvostoliiton pelaajat, jotka ovat hallinneet maailman markkinoita vuosikymmenen verran, eivät juuri koskaan arvostele erotuomaria eivätkä osoita mieltään hänelle. Heidän tehtävänsä on pelata, erotuomarin jakaa oikeutta. Ei erotuomari arvostele heitä, eivät hekään siis erotuomaria.

Tietysti erotuomarin kanssa saa keskustella tulkinnoista ottelun aikana. Mutta sen voivat tehdä vain kapteeni tai varakapteeni. Eivätkä hekään saa purnata vastaan tai arvostella tuomioita, puhumattakaan siitä, että alkaisivat syytää ilkeyksiä oikeudenjakajan päälle.

Suunsoitto voi sitä paitsi johtaa 10 minuutin käyttäytymis-, jopa ottelurangaistukseenkin, mikä merkitsee, että tuomittu ei enää pääse matsin aikana jäälle — olipa sitten menossa vaikka vasta ensimmäinen erä.

Mutta ottelurangaistus kielii yhtä ja toista pelaajasta itsestään. Hän ei ole henkisesti kyllin vahva kestämään tuomiota, joka ei mielly häntä. Kuinka hän voisi sitten kestää esimerkiksi henkisesti hirveän raskasta MM-turnausta.

Ja ennen kaikkea herjojen syytäminen toisten ihmisten niskoille on epäkohteliasta — on silloin varsinkin, kun on kysymys jääkiekkoilusta, joka on pohjimmiltaan leikkiä niin kuin mikä tahansa urheilu.

Annetaanpa siis arvoa erotuomareille. Ovathan he todella kaukalon tärkeimpiä hahmoja, vaikka se helposti unohdetaankin.

Puolustaja voi auttaa maalivahtia pudottautumalla polvilleen laukaistun kiekon eteen.

Maalivahti joutuu usein käyttämään mailakättään torjuntoihin; hyökkääjät laukovat mielellään mailakäden puolelle, koska sillä on vaikeampi torjua kiekkoja.

Vartalokiekot maalivahti vangitsee panemalla vapaan käden kiekon päälle; silloin se ei pääse ponnahtamaan vastustajan hyökkääjän ulottuville.

KUVA 34

Puolustaja voi auttaa maalivahtia heittäytymällä kyljelleen laukaistun kiekon eteen.

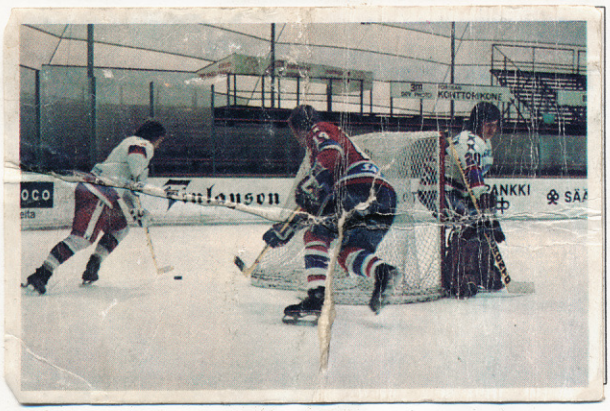

Puolustaja voi käyttää maalia hyväkseen päästäkseen eroon vastustajasta, joka yrittää ottaa kiekon haltuunsa.

MM-kisoissa soi sävel HOLIK - KLAPAC - HOLIK

Ja 15000 ihmistä ulvoi hulluna Prahan jäähallissa

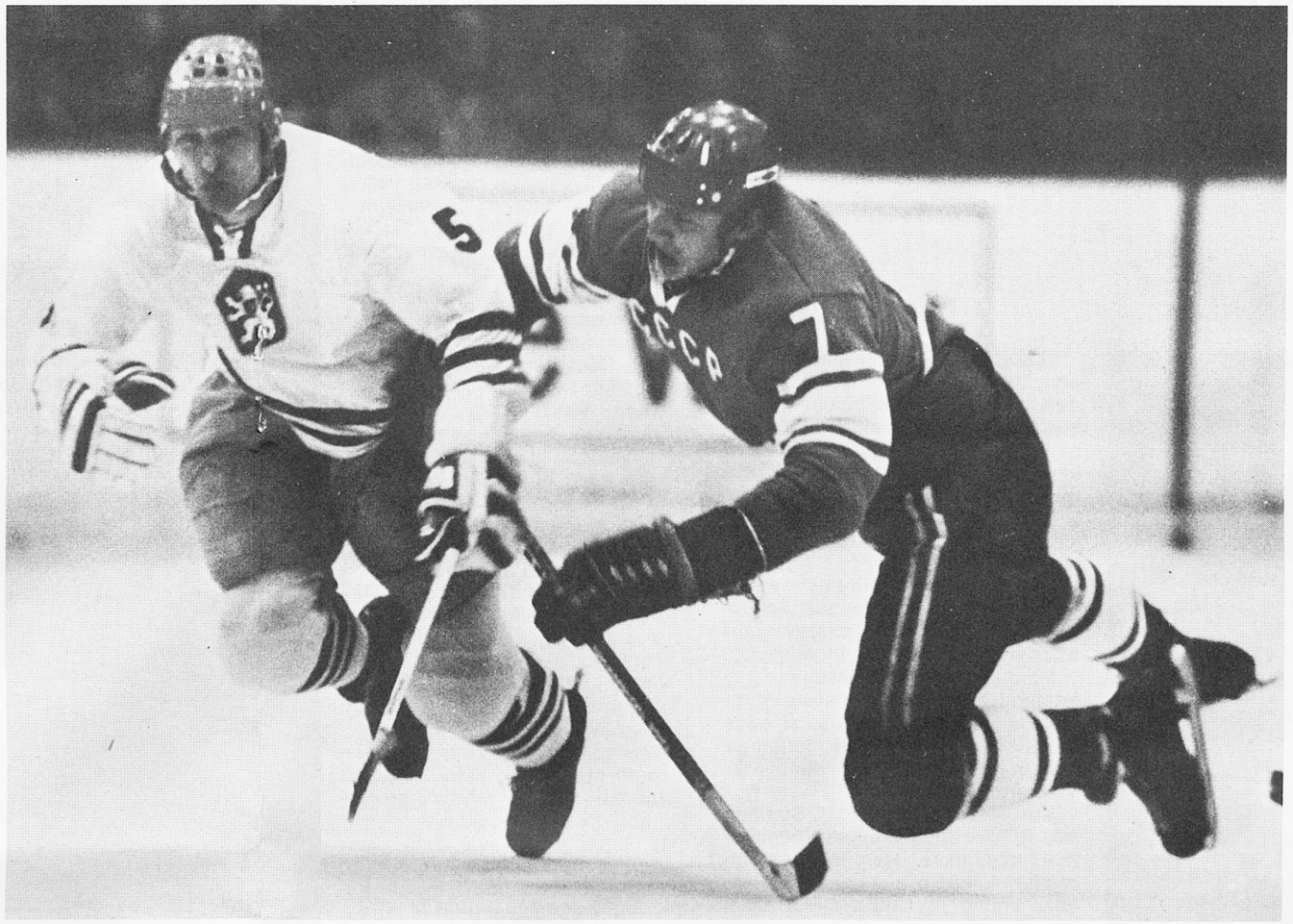

MM-kisat — kiekkokauden sähköinen tapahtuma, ensi keväänä Moskovassa, seuraavana Suomessa. MM-katsomoissa on aina kihinää, mutta niin on TV-ruudunkin ääressä.

Viimeksi jännättiin huhtikuussa, mitä tapahtuisi Prahan MM-turnauksessa. Tshekkoslovakian pääkaupunkiin saapui kevään kynnyksellä itsevaltiaan ilmein Neuvostoliiton joukkue — tähtäimessä oli jo yhdestoista perättäinen mestaruus.

Mutta eräällä toisellakin joukkueella oli tavoitteena mestaruus. Eikä se ollut pelkkää kerskapuhetta, vaan jokainen joukkueen jäsen oli valmis vaikka kaatumaan väsymyksestä kuolleena areenalle, jos se merkitsisi voittoa turnauksessa.

Tuo joukkue oli kisojen isäntämaa Tshekkoslovakia, joka oli kaksi vuosikymmentä odottanut ja toivonut. Mutta mestaruushaaveet olivat kerta kerran jälkeen vaihtuneet hopean tai pronssin ilottomaksi kiilloksi.

Noina huhtikuun päivinä koko Tshekkoslovakia odotti ja toivoi, että mahdoton muuttuisi mahdolliseksi. Kukaan ei ollut kyennyt vuosikymmeneen horjuttamaan Neuvostoliiton valta-asemaa jääkiekkoilun huipulla.

Entäpä jos poikamme vihdoinkin . . .

Kotikatsomon edessä . . .

Kun kisat alkoivat, jyräsivät Neuvostoliitto ja Tshekkoslovakia jäänpinnan tasalle maan toisensa jälkeen: toiset kaatuivat murskanumeroin; toiset niukemmin.

Kuitenkin oli selvää, että nuo kaksi maata ratkaisevat mestaruuden kohtalon. Muut eivät niille mitään voisi.

Kun Neuvostoliitto ja Tshekkoslovakia asettuivat ensimmäisen kerran vastakkain, oli Prahan jäähalli kuin täyteen ahdettu sillipurkki — 14390 katselijaa. Ja ulkopuolella pyöri tuhansien ihmisten joukko ilman lippua. Kymmenientuhansien silmät olivat nauliintuneet TV-ruutuun, kymmenientuhansien korvat painautuneet kiinni radiovastaanottimiin.

Neuvostoliitto aloitti totuttuun tapaansa: 2—0 johto. Katsojat painoivat lehtereillä päänsä masentuneena alaspäin, jossain nurkassa raivosi neuvostokatsojien kuoro Sai-bu, Sai-bu, maaleja, maaleja . . .

Mutta sitten iskivät tshekit Holikin upseeriveljesten johdolla. Jokainen pelaaja pureutui punapaitoihin kiinni kuin iilimato. Neuvostoliiton pyörremyrskyketjut eivät saaneet jäällä metriäkään elintilaa. Ne eivät yksinkertaisesti voineet toteuttaa mielikuvituksellisia kuvioitaan. Aina oli joku nutussa kiinni. Punapaidat alkoivat surrata ympyrää, joka ei päättynyt mihinkään.

Ja tshekit kavensivat: maailmanmestareiden johto tuon erän jälkeen oli vain 2—1. Päätöserän aikana koko katsomo oli hullunmyllynä, kun omat pojat selvittivät ottelun tasapeliksi 3—3.

Mitään ei ollut vielä menetetty! Ratkaisu oli edessäpäin.

Ja ratkaisuilta oli huhtikuun 21. päivänä. Se päivä on nykyään pyhä päivä jääkiekkohulluille tshekeille.

Silloin Holikin veljesten iskuryhmä, johon kolmantena kuului piskuinen Jan Klapac, manasi itsensä taisteluhurmioon, jollaista jääkiekkohistoria ei tunne.

Silloin kiiltokuvapoika Vaclav Nedomansky latasi ensi kertaa uransa aikana itsensä taisteluhengen, joka olisi voinut kaataa vaikka vuoria.

Silloin puolustuksen mahtava hahmo Frantisek Pospisil niittasi vastustajia laudoitukseen kuin olkinukkeja, mutta ei silti kertaakaan kiihtynyt jäähytuomioiden ulottuville.

Silloin luisteli jäällä yllätysmies Richard Farda, joka aina aloitukseen luistellessaan sai vastustajat kauhun partaalle: mita Richard nyt tekee?

Ja kun tshekit repivät koko joukkueen voimalla rikki Neuvostoliiton kuviot, eivät ottaneet pienintäkään riskiä ja uhrasivat viimeisenkinkin sisupisaransa, kulki peli kohti päätöstä, jota he olivat uskaltaneet ajatella vain kaikkein hulluimmissa kuvitelmissaan.

Ensin laukoi jättimäinen Vaclav Nedomansky tshekeille 1—0 johdon, sitten huitaisi yllätysmies Richard Farda 2—0, lopulta oli Jiri Holikin vuoro sivaltaa numeroiksi 3—1.

Neuvostoliiton hyökkääjät kuroivat epätoivoisesti kiinni tshekkien etumatkaa, hyökkäsivät uhkaavasti ja kavensivat viimeisessä erässä lukuihin 3—2 niin että sadat ihmiset TV-vastaanottimiensa ääressä olivat saada sydänkohtauksen.

Mutta tshekkijoukkue oli kerta kaikkiaan päättänyt voittaa, muita mahdollisuuksia ei ollut. Ja kuinka olisi voinutkaan, kun katsomo piiskasi rytmikkäillä ja taukoamattomilla kannustushuudoillaan omat pojat mielettömään taisteluvireeseen.

Kun summeri soi ja taululla komeilivat numerot 3—2, suutelivat katsojat toisiaan ja syleilivät, itkivät ja nauroivat. Pelaajat paiskoivat varusteitaan ympäri jäätä ja katsomoihin, 15 000 ihmistä oli riemusta hulluna ja mielettömänä.

Seuraavana yönä juhlittiin jokaisessa prahalaisessa kodissa, ympäri maata vietettiin voitonjuhlaa. Kukaan ei nukkunut silmällistäkään paitsi vanhat sairaat mummot, jotka eivät enää tajunneet maailman menosta pyhäsen pölähtävää.

Varmasti onkin aiheellista painattaa lukijoittemme iloksi myös tuoreimpien maailmanmestarien henkilötiedot.

Ja tässä he ovat seuroineen — olkaa hyvät:

Maalivahdit: Vladimir Dzurilla, Slovan Bratislava, 29-vuotias, 178 cm—93 kg, Jiri Holicek, Kosice, 28-vuotias, 181 cm — 73 kg.

Puolustajat: Vladimir Bednar, Skoda Plzen, 24-vuotias, 183 cm — 83 kg, Jiri Bubla, 22-vuotias, Litvinov, 176 cm — 85 kg, Josef Horesovsky, Sparta Praha, 26-vuotias, 185 cm — 92 kg, Milan Kuzela, Slovan Bratislava, 25-vuotias, 180 cm — 84 kg, Oldrich Machac, ZKL Brno, 25-vuotias, 175 cm — 82 kg, Frantisek Pospisil, SONP Kladno, 28-vuotias, 182 cm — 87 kg, Rudolf Tajcnar, Slovan Bratislava, 23-vuotias, 180 cm — 103 kg.

Hyökkääjät: Richard Farda, ZKL, Brno, 26-vuotias, 176 cm — 75 kg, Julius Haas, Slovan Bratislava, 23-vuotias, 184 cm 74 kg, Ivan Hlinka, Litvinov, 22-vuotias, 186 cm — 92 kg, Jaloslav Holik, Dukla Jihlava, 30-vuotias, 182 cm — 82 kg, Jiri Holik, Dukla Jihlava, 28-vuotias, 178 cm — 81 kg, Jan Klapac, Dukla Jihlava, 31-vuotias, 171 cm — 75 kg, Jiri Kochta, Sparta Praha, 25-vuotias, 180 cm — 84 kg, Vladimir Martinec, Pardubice, 22-vuotias, 174 cm — 76 kg, Vaclav Nedomansky, Slovan Bratislava, 28-vuotias, 186 cm — 90 kg, Josef Palacek, Pardubice, 23-vuotias, 175 cm — 74 kg, Bohuslav Statsny, Pardubice, 22-vuotias, 175 cm — 79 kg.

Valmentajat Vladimir Kostka ja Jaroslav Pitner.

LAURI "LEUKA" MONOSELLA
luonto kuin rämäpää-rallikuskilla!

"Lauri Mononen on ainoana länsiblokin hyökkääjänä lähtenyt idän pelaajien kanssa kilpasille maalikuninkuudesta. Ja ainoana kisoissa panee Lauri Mononen kiekkoa verkkoon maalin takaa", kirjoitti innostuneena nimimerkki Jussi Helsingin Sanomissa viime MM-kisojen suomalaistunnelmia kuvatessaan.

Lauri Mononen intoutui todellakin Prahan MM-areenalla esityksiin, joita on yleensä pidetty mahdottomina suomalaishyökkääjille.

Isoleukainen valttiässämme ei kunnioittanut minkäänlaisia puolustajia eikä maalivahteja, ei edes tshekkien Jiri Holecekia puhumattakaan Neuvostoliiton taitavasta Vladimir Tretjakista.

Kun Neuvostoliitto nuiji Suomen 10—2, teki Lauri Mononen molemmat maalimme. Hän jopa tasoitti ottelun lukuihin 1—1, kun oli pelattu kolme minuuttia toista erää. Ulkomaiset asiantuntijat vannoivat kamppailun jälkeen, että Mononen oli täysin parhaiden venäläisten luokkaa. Ja he tarkoittivat sanoillaan jopa sellaisia taitureita kuin Aleksandr Maltsev ja Vladimir Vikulov.

Tshekkimaalivahti Jiri Holecekia "Leuka" piti melkeinpä pilkkanaan, kiersi ja pyöri maalin takana niin että Holecekin silmät olivat muljahtaa selän puolelle. Ja tuli sitten kuin ukkosmyrsky ja työnsi väkisin kiekon kahdesti maailmanmestarien verkkoon.

Puolustaja Frantisek Pospisilin silmät verestivät pahasti, mutta kun hän hetkisen silmäili Lauri Monosen teräksenvahvaa olemusta, katsoi hän parhaaksi pysyä kiltisti paikoillaan.

Ja parempi olikin, sillä ei kaukalokahinoissa löydy kaveria, joka pystyisi nostamaan Vahvaselkä-Laurin seinää vasten.

Maalin takaa Lauri Mononen teki hyökkäyksensä myös silloin kun Suomi nuiji Länsi-Saksan 8—5. Sieltä hän kiersi maalin eteen ja kahdesti syttyi lamppu verkon takana. Pelkkää yhden miehen teatteriahan tämä on, hihkui yleisö lehtereillä.

Mutta ei Lauri Mononen ollut Prahassa pelkkä maalin takaa syöksyvä pallosalama. Perin vaikea häntä oli kenenkään keskikentälläkään pysäyttää. Voimaa vallan hirveästi ja luonto samanlainen kuin rämäpäisellä rallikuskilla! Ei sellaista olekaan mitä "Leuka" pelkäisi.

Kaiken lisäksi Lauri Mononen sai Prahassa monen maalivahdin tolaltaan omalaatuisilla vempauksillaan. Näin hän itse jutteli haastattelijoille:

"Teen kaksi samansuuntaista pyörähdystä. Ensimmäisellä maalivahti vaihtaa nurkkaa, toisella se vaihtaa taas. Silloin on ensimmäinen nurkka vapaa."

Lauri Mononen kuuluikin sitten MM-turnauksen todellisiin tähtipelaajiin. Hän nousi ainoana miehenä Neuvostoliiton ja Tshekkoslovakian pelureiden rinnalle pistepörssissä: kuudes sija, yhdeksän maalia, kuusi maalisyöttöä.

Kisojen jälkeen Lauri Mononen oli kuuma nimi. Sveitsiläisseurat ehtivät ensimmäisenä tehdä tarjouksensa. Luvattiin rahaa ja muuta maallista hyvää; pieni, näppärä muutaman sadan hevosvoiman urheiluauto kaupanpäällisiksi.

Ja viime elokuussa lensi Lauri Mononen jumbojetillä yli suuren valtameren Kanadaan, missä hänen taitojaan katsastettiin Montrealin Canadiensin leirillä:

— Hänessä on totisesti ainesta ammattilaiseksi, jyrisivät NHL:n dollaripamput ja paiskasivat sikarinsa maahan niin, että kipinät sinkoilivat.

Toistaiseksi Lauri Mononen kuitenkin kiekkoilee kotijäillä — HJK:n paidassa. Tarjoukset eivät tyydyttäneet.

Mutta jos Lauri Mononen seuraavissa MM-kisoissa Moskovassa tekee yhtä kovaa jälkeä kuin Prahassa, käyvät värvärit varmasti entistä innokkaammin kiinni miehen kaulukseen.

Ja se voi merkitä vientiä se!

Jos pelaaja, myös maalivahti, tahallaan kaataa tai siirtää maalin paikaltan, hän saa kahden minuutin rangaistuksen.

Lonkkataklauksessa puolustaja asettuu vauhdissa olevan hyökkääjän eteen siten, että tämä lentää jäähän tai ainakin joutuu pois tasapainostaan.

Hyökkääjä voi harhauttaa puolustajan laukaisemalla kiekon hänen jalkojensa välistä.

Niinsanotussa kaksi yhtä vastaan tilanteessa voi toinen taklata vastapelaajan ja toinen ottaa kiekon haltuunsa.

Paras maalintekopaikka on n. 5—6 metrin päässä maalista, missä hyökkääjä usein odottaa syöttökiekkoa joukkuetoveriltaan.

Ilves heräsi kun "Lennu" jyrisi

Kello 21.01 viime maaliskuun 12. päivänä löi Lasse Oksanen Kupittaalla kiekon verkkoon niin että suhahti. Se merkitsi, että Tampereen Ilves oli ottanut 5—4 johdon ottelussa TuTo:a vastaan. Eikä se sitä enää menettänyt. Johto merkitsi voittoa ja kahta pistettä. Ne puolestaan takasivat mestaruuden Ilvekselle.

Alku aina hankala, lopussa kiitos seisoo, sanoo vanha sananlasku. Se on pakko toistaa jälleen kerran.

Ilves ei näet todellakaan lähtenyt leikkiin mestarin ottein. Avausottelussa HIFK voitti sen 6—4, viikkoa myöhemmin Jokerit 7—6, sen jälkeen Karhu-Kissat 6—2 . . .

Ja Karhu-Kissat oli sentään sarjan heittopusseja!

Mutta sitten jyräytti Len Lunde nyrkin pöytään. Entinen ammattipelaaja NHL:n sarjoista jyrisi vihaisena: "Pojat, mitä tämä on! Minä olen tullut Suomeen voittaakseni mestaruuden teidän kanssanne. Ja te olette kuin kesyjä kotihiiriä!"

Hammasta purren kuuntelivat "Lennun" saarnaa "Mintsu" Hakanen, Oksasen Lasse, Leimun Pekka, "Tumba" Peltonen ja kaikki muutkin.

"Jo nyt on perhana", kurisivat pelurit ja painuivat syksyisen yön selkään.

Saarnalla oli tehoa. Jo ennen pikkujoulua alkoi tapahtua: Ässät kaatui 5—4, Lukko aukaistiin 7—0, Joensuun Kiekko-Pojat nuijittiin 12—0, HIFK ja Jokerit saivat velat takaisin korkojen kera: 4—1 ja 9—4 -lukemin nyrjähtivät helsinkiläisjoukkueet polvilleen.

Len Lunde oli ottanut valmennuksen haltuunsa. Ja ennen kuin sarja päättyi, oli hän tehnyt kovaa jälkeä jäälläkin: 28 maalia ja 21 maalisyöttöä.

Mestaruus oli Ilveksen — 15. kerran. Ilves onkin kiistatta menestyksekkäin seurajoukkueemme. Kukaan ei voi väittää muuta.

Kauheimmillaan Ilves oli joskus sotien jälkeen. Se raastoi ja riepotti kaikki vastustajat henkihieveriin. Vuonna 1946 Ilves toteutti ensimmäisenä Suomessa pakkopeliä ja mikä olikaan seuraus: ÅIFK hävisi mestaruussarjan avausottelussa 2—20! Hurja tahti jatkui. Maaliverkot heiluivat, kirjureilla riitti työtä, vastustajat hoippuivat harakirin partailla. Kolmessa ensimmäisessä sarjaottelussa Ilves tehtaili 53 maalia.

Noilta ajoilta ovat peräisin myös eräät lyömättömät ennätykset. Ilveksen kuulun H-ketjun hyökkääjäpari Aarne Honkavaara ja Kalle Havulinna tekivät kumpikin kauden aikana yhdessä ottelussa 8 maalia. Samaan ei ole kyennyt kukaan muu.

Ilveksen piirissä syntyi aikanaan idea myös niin sanotusta Kanadan -sarjasta, 11—12-vuotiaiden suurturnauksesta, joka kymmenisen vuotta sitten oli aivan uutta Suomessa. Eri kaupunginosien joukkueet saivat nimensä NHL:n ammattilaisseurojen mukaan. Pelipukujen rinnassa koreili joko Toronton vaahteranlehti, Detroitin siipi tai Chicagon intiaanipää.

Junioreja kasvatettiin ja niitä riitti, vaikka parhaita miehiä ostettiin vähän joka puolelle Suomea.

Ja junioreja riittää edelleen.

Samalla kun Len Lunde ja kumppanit hankkivat Ilvekselle viime kaudella Suomen mestaruuden, eivät pienimmät, C-, D- ja E-juniorit, jääneet pekkaa pahemmiksi. Kaikki valloittivat vaivatta maamme mestarin arvonimen ikäistensä joukossa.

Eikä isä Len ollut ainoa kanadalainen, joka pisti kaappiinsa suomen mestaruusmitaleja. Saman teki myös hänen poikansa Dale, joka Ilveksen riveissä voitti D-juniorien turnauksen.

Ottelussa Ässiä vastaan Dale Lunde sai kokea mitä jokainen kiekkoilijanalku joutuu kokemaan: silmäkulma aukesi ja poika vietiin Rauman sairaalaan. Tikkejä nakuteltiin, ensimmäiset tosipelurin kannukset oli hankittu.

Nappulakahinat olivat yleensäkin mielenkiintoisia viime kaudella. Niistä on syytä kertoa lisääkin — sekä sanoin että numeroin.

Jos käännät sivua, löydätkin yhtä ja toista mielenkiintoista. Valitettavasti tilanpuutteen vuoksi joudumme keskittymään vain kaikkein nuorimpien eli E-juniorien touhuihin.

Mutta vielä ennen sitä onnittelut näin jälkikäteen mestari-Ilveksille — sekä nuorille että vanhoille.

Maaliskuussa nähdään minne mitalit nyt matkaavat — Tampereelle vai jonnekin muualle.

Taistelu kaikissa sarjoissa on kovempi kuin koskaan ennen.

Mailasidonnassa pelaaja työntää toisen pelaajan eteen mailansa poikittain ja estää tämän etenemistä. Rangaistus on 2 minuuttia.

Vartalon avulla voi kiekkoa suojata niin että vastustajan on vaikea saada se haltuunsa.

Vastustajan voi pysäyttää taklaamalla hänet laitaa vasten, ei kuitenkaan selästä eikä väkivaltaisesti.

Olkapäätaklaus suoritetaan toisen hartian avulla siten että estäjä pudottautuu hieman alemmaksi ja suuntaa iskun alhaalta yläviistoon ja samalla eteen päin.

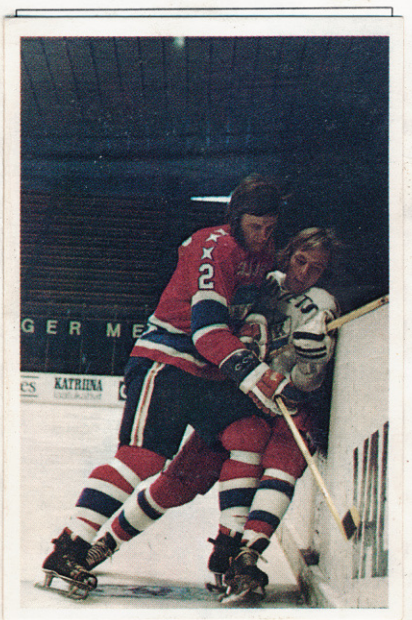

Laitahyökkääjän tärkeimpiä tehtäviä on vartioida omaa miestään niin ettei tämä pääse karkuun ja maalintekoon.

Leikki on kaukana nappulakahinoissa

Aivan viime maaliskuun alussa tulvahti Ouluun satakunta kaveria. Ikää oli kaikilla 11 vuotta, mutta uljaasti vain keikkuivat hennoilla hartioilla varustepussit ja mailat.

Oli edessä E-juniorien lopputurnaus.

Kun ensin oli läiskitty kahdessa lohkossa järjestys selväksi, alettiin ratkoa lopullisia sijoituksia. Ja se homma kävi vähän samaan malliin kuin Miss Suomen valinta: ensin luistelivat jäälle joukkueet, jotka ratkoivat keskenään viimeisimmät eli sijat 7 ja 8. Seuraava pari pelasi, jotta saataisiin selville sijat 5 ja 6. Ja niin jatkui, kunnes sokerina pohjalla käytiin mestaruuskamppailu.

Isäntäseura Oulun Kärpät teki ihan kaameata jälkeä. Hämeenlinnan Pallo-Kärpät kaatui 18—1! Ihmesaavutukseen ylti Timo Kaikkonen: hän teki kahdeksan maalia ja antoi seitsemän maalisyöttöä! Siinä oli temppu, johon ei kuka tahansa pystykään.

Valitettavasti Kärppien murskavoitto ei voinut taata kuin seitsemännen sijan.

Melkein yhtä hurjana riehuivat Turun Palloseurankin nappulat. Kun Petteri Lehto päästettiin irti, ei Savitaipaleen Urheilijoilla ollut Nokan koputtamista. Petteri teki kolme maalia, antoi kaksi maalisyöttöä ja ehti pari kertaa huilata jäähypenkilläkin.

TPS voitti 11—1, mutta se merkitsi vain 5. sijaa.

Sitten alkoivat hommat käydä kireämmiksi.

Jyväskylän Pallon pojat Timo Hämäläinen, Mika Oksala, Pekka Riikonen ja Raimo Summanen tekivät neljä maalia toisessa erässä. Se riitti. Joensuun Kiekko-Pojat kaatui mutta vain 6—2.

Pronssi meni Jyväskylään.

Ja sitten oli edessä loppuottelu, vastakkain Espoon Jääkiekkoseura ja Tampereen Ilves. Enää ei ollut puhettakaan ylivoimasta. Päinvastoin. Ottelusta kehittyi Ilveksen Jari Hirsimäen ja Espoon parivaljakon Jukka Kanerva — Kari Lajunen kaksintaistelu.

Jari teki Ilvekselle 2—0, teki 3—1, teki 4—2, mutta mikään ei auttanut. Jukan ja Kari yhteispeli sinetöi loppuluvuiksi 4—4.

Jatkoaika!

Vielä kerran Jari Hirsimäki jaksoi: hän nykäisi Ilvekselle johdon 5—4. Espoolaiset taistelivat kuin leijonat, tilanne oli vaa'ankielellä. Ilveksen rivit horjuivat, Jari Hirsimäen voimat eivät riittäneet enää.

Mutta silloin välähti uusi salama. Piskuinen Jukka Oksanen intoutui vaaran hetkellä suoranaiseen hurmioon. Hän laukoi 6—4, sivautti myös 7—4.

Voitto oli Ilveksen.

Jokainen tämän kirjan lukijoista voi olla varma, että Ilves -leirissä raikui riemu ylimmillään. Kaikki Ilveksen kaverit vannoivat, että he vielä joskus pelaavat maajoukkueen pelipaidoissa — mikseivät vaikka MM-areenalla asti.

Ja jokainen heistä on melko lailla tavallinen pikkupoika, kuka tahansa teistä lukijoista voi olla samanlainen. Ei tarvita muuta kuin liittyä johonkin urheiluseuraan, jonka ohjelmassa on jääkiekkoilua. Siitä saattaa alkaa ura, joka johtaa kenties jo ensi maaliskuussa E-juniorien lopputurnaukseen.

Luistimet olalle, maila kainaloon ja leikkiin mukaan. Talven jäät kutsuvat ja houkuttelevat.

Mutta jotta voisimme parhaiten onnitella maamme nuorimpia kiekkomestareita ja muita mitalikavereita, kerromme vielä lopuksi tarkalleen, keitä pelasi E-juniorien kolmessa parhaassa seurassa.

Kas tässä — ensin mestarit, sitten hopea- ja pronssijoukkueet:

Ilves: Jukka Ahonen, Jari Hallila, Jari Helle, Jari Hirsimäki, Petri Jokinen, Kari Järvinen, Arto Laine, Ari Leinonen, Jukka Oksanen, Sten Pakarinen, Jyrki Seppä, Jari Simola, Olli Särkilahti, Kari-Pekka Tarko, Timo Toivonen, Veli-Matti Uusimaa, Risto Viljanen, Timo Virtanen, Juha Yrjölä.

Espoon Jääkiekkoseura: Timo Arpe, Timo Blomqvist, Joakim Borgström, Heikki Haaksiluoto, Hannu Herrala, Jukka Kanerva, Kari Lajunen, Kim Palmroos, Timo Räsänen, Juha Saarenoja, Kimmo Saari, Jaakko Savolainen, Jorma Vasse, Riku Vastela, Tom Weckström.

Jyväskylän Pallo: Markku Heikkinen, Ismo Hirvi, Timo Hämäläinen, Pertti Johansson, Jarmo Jokilahti, Jouko Kekkonen, Jorma Kilpi, Esa Kyllönen, Ari Lahtinen, Markku Malste, Mika Oksala, Rainer Ottelin, Petri Paasu, Timo Passi, Jarmo Rantanen, Pekka Riikonen, Markku Saarikangas, Kari Saikkonen, Raimo Summanen, Ari Taskinen, Heikki Valkonen, Jouni Vatanen.

Kyynärpäiden käyttö on vastustajaa ahdistettaessa kielletty. Se aiheuttaa kahden minuutin rangaistuksen, vastustajan vahingoittuessa rangaistus on viisi minuuttia.

Mailaa ei saa kohottaa yli olkapään korkeuden. Jos pelaaja näin tekee, on rangaistus harkinnan mukaan kaksi tai viisi minuuttia vastustajan kasvojen vahingoituttua.

Jos maalivahti ei saa matalaa ilmalaukausta käsiinsä, hän tekee sivupotkun ja yrittää siten torjua kiekon. Sivupotkua hän käyttää myös torjuessaan vastustajia, jotka pyrkivät harhauttamaan.

Kauemmaksi kulmiin suuntautuvat laukaukset maalivahti torjuu luistimilla käyttämällä hyväkseen sivuliukua.

Hanskakäsi on maalivahdin tärkein torjunta-ase; sillä voi napata kiekon käteen yhtä hyvin jään pinnasta kuin yläkulmista.

MESTARUUDESTA TAISTELLAAN JO

Suosikit:
Tappara
HIFK
Ilves

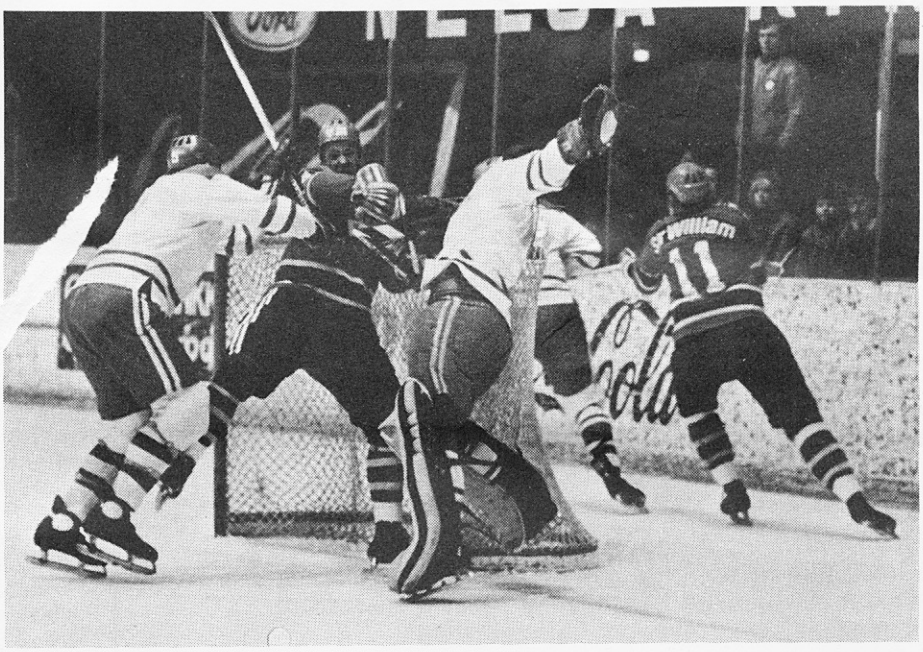

Uusi mestaruussarja on pyörinyt täydellä teholla jo pitkän aikaa. Ja pyörii vielä aika mokoman eteenpäin — aina maaliskuun puoliväliin saakka.

Mestaruussarjassa pelaavat maamme parhaimmat kiekkotaiturit, mestaruutta puolustaa Ilves. Otteluita seurataan jäähalleissa ja tekoratojen katsomoissa tai TV:n kuvaruudussa, tapahtumista kirjoitetaan sanomalehdissä kissankorkuisin otsikoin.

Koska kiinnostava mestaruussarja on kiihkeimmillään, ojentaa jokainen mestaruussarjaseura nyt käyntikorttinsa.

Kas tässä — nämä kymmenen taistelevat kaikkien aikojen kovimmassa sarjassa maamme mestaruudesta:

HIFK, Helsinki, on todellinen yleisöjoukkue, joka pelaa erittäin kovaa ja nopeasti ja taklaa niin että laidat kolisevat. Joukkueen riveissä esiintyy useita huipputähtiä kuten Juha Rantasila, Matti Murto, Harri Linnonmaa, Juhani Tammi-nen, Stig Wetzell . . . HIFK onkin mestarisuosikki jos kuka (mestari vuonna 1970, pronssia sekä 1971 että 1972).

HJK, Helsinki, menetti aika liudan loistopelaajia ennen kuin sarja edes pääsi alkuun. Ilmeisesti se kasvatti muiden taistelutahtoa, sillä joukkue aloitti uurastuksensa melko hyvin. Ja hyvään vetoon on päässyt TV:n viihdeohjelmistakin tuttu Matti "Mölli" Keinonen, luistinakrobaatti, jonka kiemurat saavat vastustajat välillä puolihöperöiksi (mestari v. 1935, hopeaa v. 1972).

Jokerit, Helsinki, voi ylpeillä kolmella miehellä. He ovat puolustaja ja kuntoihme Ilpo Koskela, maamme kenties paras hyökkääjä Lauri Mononen sekä piskuinen keskushyökkääjä Timo Turunen, jota eivät isotkaan miehet onnistu pysäyttämään. Ja taustalla vaikuttaa Aimo Mäkinen, joka omistaa koko seuran — on todellinen jokeripomo tai jokeri-isä, kuinka vaan (hopeaa v. 1971).

Ilves, Tampere, nimekkäin kiekkoseuramme, jonka riveissä luistelevat mm. Lasse Oksanen, Jorma Peltonen, Pekka Leimu, Seppo Ahokainen ja monet muut. Valmennuksesta vastaa Len Lunde, sama mies, joka valmentaa myös maajoukkuetta. Ilves pelaa teknisesti hienoa kiekkoa, pelurit ovat tyylitaitureita eivätkä runnojia (voittanut 15 kertaa Suomen mestaruuden, viimeksi v. 1972).

Koo-Vee, Tampere, ei voi kerskua tähtipelaajilla, vaan yhteishengellä ja raudanlujalla pohjakunnolla, jonka on luonut Vladimir Jurzinov, seuran venäläinen valmentaja, itse samalla parhaan ketjun keskusmies. Koo-Vee on vielä karvas pala monelle, vaikka ei siitä voittajaa ole veikattukaan (mestari v. 1968).

Tappara, Tampere, on yhden miehen seura, jonka omistaa Mikko Westerberg ja jonka pelaajat ovat puoliammattilaisia. Tapparan rivit ovat täynnä tulevaisuuden lupauksia, joista melkoinen joukko on päässyt kauden aikana maajoukkueeseenkin. Tapparaa valmennetaan tieteellisemmin kuin yhtäkään muuta joukkuetta ja tosikovia tuloksia odotetaan alkavalta kaudelta (mestari viimeksi v. 1964).

Ässät, Pori, on todella kokenut joukkue, sillä sen riveissä luistelee peräti viisi kaveria, joilla on tilillään 250 mestaruussarjaottelua — mahtava luku. He ovat Raimo Kilpiö, Anto Virtanen, Kaj Matalamäki, Antti Heikkilä ja Jaakko Honkanen. Kokeneet "konkarit" muodostavat nuorten lupausten kanssa keitoksen, joka voi olla karvasta nieltävää mille muulle joukkueelle tahansa (mestari v. 1971).

TPS, Turku, on menettänyt parhaat pelaajansa pääkaupunkilaisseuroille — kiitos sen ettei Turussa ole jäähallia. Vanha kokenut veijari Matias Helenius pystyy kuitenkin ottamaan joukkueestaan irti enemmän kuin siitä lähteekään. Ja onhan TPS:n riveissä kauhukakara Robert Lamoureaux, kanadalainen, joka edellisellä kaudella istui jäähyllä peräti 115 minuuttia (mestari v. 1956, hopeaa v. 1967).

TuTo, Turku, on kärsinyt saman kohtalon kuin TPS: pelaajat ovat kaikonneet mikä minnekin. Jäljelle on jäänyt mitä on jäänyt. Turkulaisseura on vaikeuksissa sarjan aikana (pronssia v. 1970).

SaiPa, Lauritsala, sarjatulokas idästä, on täynnä innokkaita ja lupaavia mutta sangen kokemattomia pelaajia. Valmentajana taas on peräti 21 kautta mestaruussarjassa pelannut Yrjö Hakala, entinen maaottelutähtemme. SaiPa:n nuorukaisilla on loistotilaisuus saada hyviä oppeja sarjan aikana, sen takaavat 36 yhteenottoa huippujoukkueita vastaan (pronssia v. 1966).

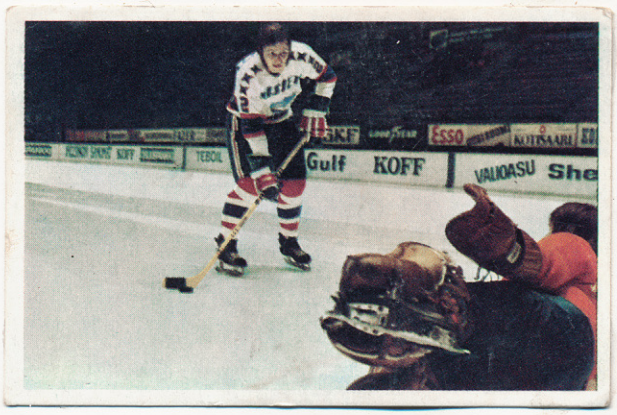

Maalivahdista jäälle ponnahtavia kiekkoja pyrkii vastustaja tarkasti käyttämään hyväkseen. Valppaasti kärkkyvä hyökkääjä tekee usein maalin ponnahduskiekosta.

Pelaajaa ei saa polvella kampittaa niin että tämä horjahtaa tai kaatuu. Rangaistus on kaksi minuuttia.

Erotuomari näyttää polvikampituksen lyömällä oikealla kädellään muutaman kerran jäästä kohotetun oikean jalan polvitaipeen alapuolelle.

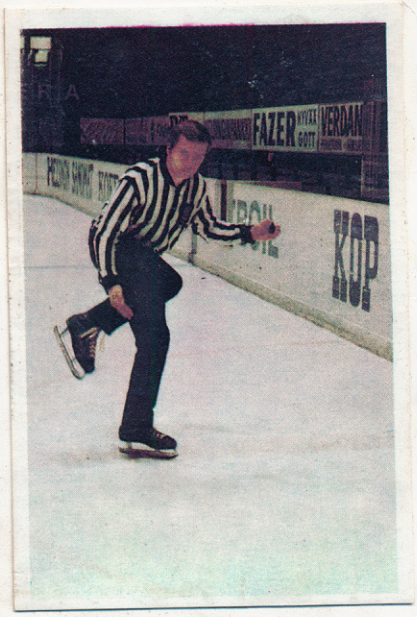

Maalivahdin pitää tulla hyökkääjää vastaan, koska hän siten vetää kulmat kiinni eli parhaiten peittää maalinsa.

Jos maalivahti ei tule hyökkääjää vastaan, jäävät kulmat auki eikä hän voi peittää maalia kunnolla.

Tietoa kaikille kiekonvispaajille

KILPIÖ, OKSANEN, KEINONEN

— kärjessä kaikkialla

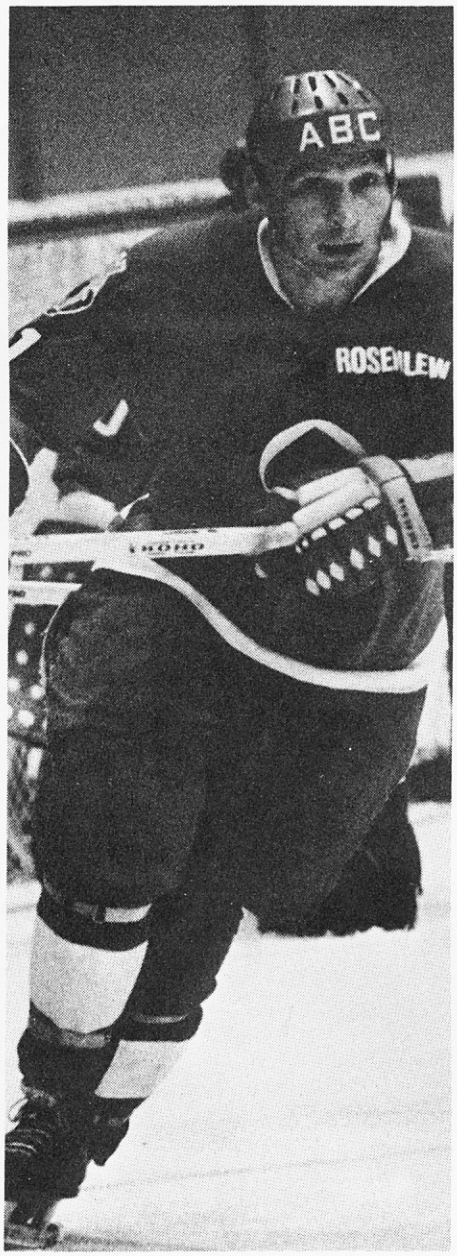

Monta kertaa ollaan poikaporukoissa eri mieltä vaikkapa siitä, kuka viimeksi voitti maailmanmestaruuden, monesko oli Ässät viime talven mestaruussarjassa tai onko Matti "Mölli" Keinonen pelannut 100 vai 200 maaottelua.

Kun lukijamme nyt keräilykuvien kautta saavat tietoa jääkiekkoilun hienouksista, on syytä tavalla tai toisella antaa tietoa myös tärkeistä kiekkokysymyksistä, jotka liittyvät pelaajiin, kotimaisiin sarjoihin ja MM-taisteluihin.

Niinpä olemme tällä ja seuraavalla sivulla koonneet yhtä ja toista tietoa, mistä voi olla hyötyä lukijoillemme.

Kuitenkin kaikkien on syytä muistaa, että luvut, joita tällä ja seuraavalla sivulla vilahtelee, pitivät tarkalleen paikkansa sillä hetkellä, kun pelikausi viime keväänä päättyi.

Nyt ovat numerot monissa kohdin jo hieman muuttuneet ja muuttuvat koko ajan mitä pidemmälle uusi kausi ehtii. Valitettavasti ei meillä ole mahdollisuus olla täysin ajan tasalla, sillä kirjamme on tehty jo, ennen kuin uusi sarjakausi pääsi kunnolla alkuun.

Siitä huolimatta tietosivumme selvittävät varmasti monet kiistakysymykset, joita kiekkoilun tiimoilta talven mittaan ehtii syntyä.

MESTARUUSSARJA 1971—1972

Ilves, Tampere	32	22	1	9	192—106	45
HJK, Helsinki	32	19	4	9	150— 90	42
HIFK, Helsinki	32	18	5	9	137—113	41
Jokerit, Helsinki	32	18	3	11	132—111	39
Tappara, Tampere	32	16	5	11	127— 88	37
TuTo, Turku	32	12	7	13	108—134	31
TPS, Turku	32	17	2	13	141—104	31
Koo-Vee, Tampere	32	14	6	12	122—116	34
Ässät, Pori	32	14	3	15	122—105	31
Lukko, Rauma	32	10	3	19	100—141	23
Karhu-Kissat, Helsinki	32	6	4	22	118—191	16
JoKP, Joensuu	32	3	3	26	79—229	9

Parhaat pistemiehet

1)	Jorma Peltonen, Ilves	28+35=63
2)	Len Lunde, Ilves	28+21=49
3)	Pekka Leimu, Ilves	32+15=47
4)	Esa Peltonen, HIFK	13+13=44
5)	Timo Turunen, Jokerit	28+16=44
6)	Pekka Rautee, TPS	20+21=41
7)	Juhani Tamminen HIFK	22+18=40
8)	Henry Leppä, Jokerit	19+19=38
9)	Lasse Oksanen, Ilves	18+19=37
10)	Timo Sutinen, Jokerit	21+15=36

Vastapelaajaa ei saa pitää kiinni eikä estää häntä käsillä. Rangaistus on kaksi minuuttia.

Vastapelaajaa ei saa taklata mailalla, joka on kohotettu jäästä ja josta pidetään kiinni kaksi käsin. Poikittaisella mailalla pelaamisesta seuraa tavallisesti kahden minuutin rangaistus.

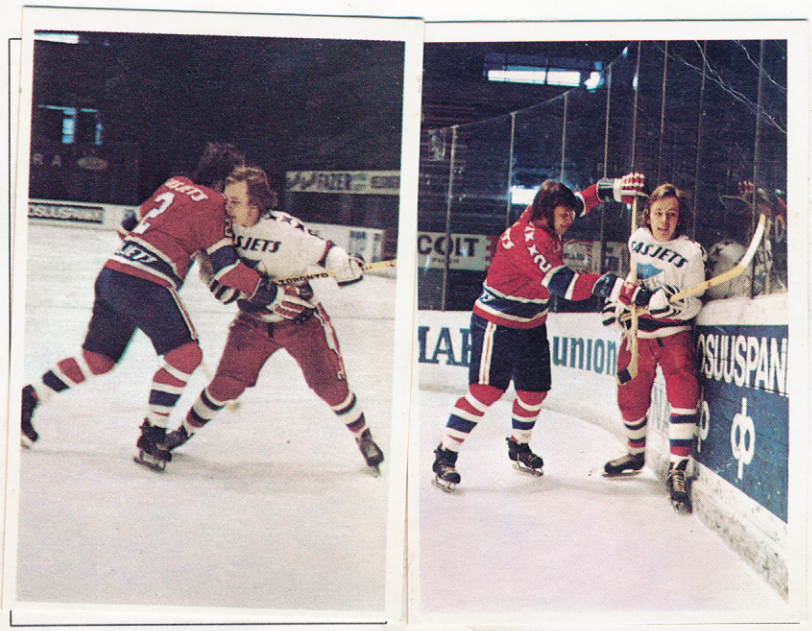

Erotuomarille on vahvistettu käsimerkit, joilla hän osoittaa pelaajille ja yleisölle jäällä tehdyt rikkomukset.

Vastapelaajaa ei saa lyödä mailan lappeen kärjellä (keihästys). Teosta annetaan kahden minuutin rangaistus, mutta viisi minuuttia, jos vastapelaaja loukkaantuu tai maalivahtia keihästetään maalialueella.

Vastapelaajaa ei saa lyödä mailan päällä. Rangaistus on erotuomarin harkinnan mukaan kaksi tai viisi minuuttia.

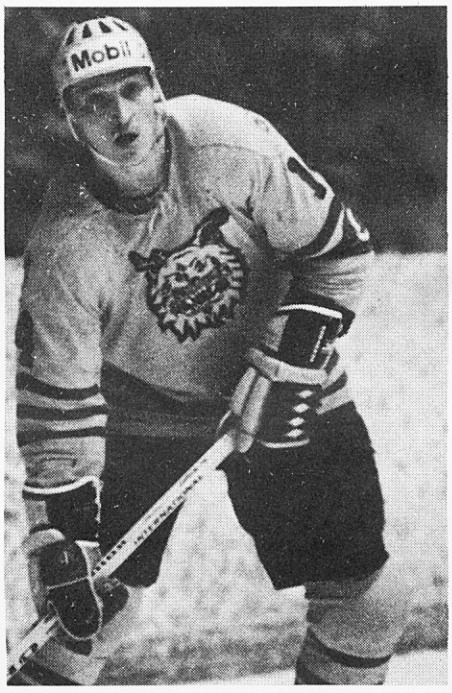

Parhaat pistemiehemme 1934—72 (mestaruussarja)

1)	Jorma Peltonen, Ilves	372
2)	Raimo Kilpiö, Ässät	352
3)	Lasse Oksanen, Ilves	308
4)	Keijo Kuusela, HITarmo	306
5)	Heino Pulli, Koo-Vee	250
6)	Esko Rekomaa, HIFK	247
7)	Matti Karumaa, HITarmo	243
8)	Matti Keinonen, HJK	238
9)	Reijo Hakanen, Ilves	237
10)	Juhani Wahlsten, TPS	219

Kokeneimmat pelaajamme

1)	Raimo Kilpiö, Ässät	*352
2)	Lalli Partinen, HIFK	269
3)	Jorma Rikala, HIFK	258
4)	Juhani Lahtinen, Ilves	251
5)	Kaj Matalamäki, Ässät	249
6)	Yrjö Hakala, SaiPa	246
7)	Teppo Rastio, Lukko	244
8)	Anto Virtanen, Ässät	242
9)	Antti Heikkilä, Ässät	237
10)	Jaakko Honkanen, Ässät	237

*mestaruussarjaotteluiden lukumäärä

MM-KISAT 1972 (Praha)

Tshekkoslovakia	10	9	1	0	72—16	19
Neuvostoliitto	10	7	2	1	78—17	16
Ruotsi	10	5	1	4	49—33	11
Suomi	10	4	0	6	47—48	8
Länsi-Saksa	10	2	0	8	21—76	4
Sveitsi	10	1	0	9	19—96	2

Parhaat pistemiehet

1)	Aleksander Maltsev, N-liitto	10+12=22
2)	Vladimir Vikulov, N-liitto	12+ 4=16
3)	Aleksander Jakushev, N-liitto	11+ 4=15
4)	Vaclav Nedomansky, T-slovakia	9+ 6=15
5)	Jan Klapac, T-slovakia	9+ 6=15
6)	Lauri Mononen, Suomi	9+ 6=15
7)	Jaroslav Holik, T-slovakia	8+ 7=15
8)	Valeri Harlamov, N-liitto	8+ 6=14
9)	Boris Mihailov, N-liitto	11+ 2=13
10)	Stefan Karlsson, Ruotsi	6+ 7=13

Eniten maaotteluita

1)	Lasse Oksanen, Ilves	193
2)	Matti Keinonen, HJK	178
3)	Raimo Kilpiö, Ässät	168
4)	Juhani Lahtinen, Ilves	160
5)	Kalevi Numminen, Tappara	143
6)	Jorma Peltonen, Ilves	142
7)	Urpo Ylönen, TuTo	139
8)	Pekka Marjamäki, Tappara	131
9)	Yrjö Hakala, SaiPa	129
10)	Esa Peltonen, HJK	124

Parhaat maalintekijät (maaotteluissa)

1)	Lasse Oksanen, Ilves	81
2)	Matti Keinonen, HJK	65
3)	Heino Pulli, Koo-Vee	65
4)	Raimo Kilpiö, Ässät	58
5)	Aarne Honkavaara, Ilves	46
6)	Teppo Rastio, Lukko	46
7)	Esa Peltonen, HIFK	45
8)	Veli-Pekka Ketola, Ässät	44
9)	Jorma Peltonen, Ilves	41
10)	Lauri Mononen, HJK	41

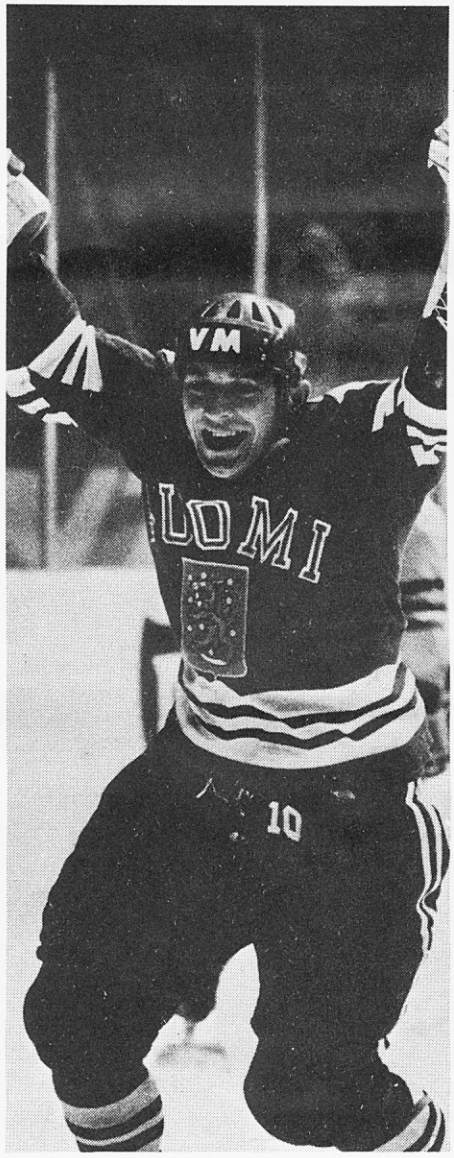

◀ Pelaajaa ei saa kaataa eikä horjahduttaa mailalla, jalalla, käsivarrella, kädellä eikä kyynärpäällä. Kampituksen rangaistus on aina kaksi minuuttia.

◀ Vastapelaajaa ei saa estää huitomalla mailalla. Huitomisesta erotuomari voi antaa harkintansa mukaan kahden tai viiden minuutin rangaistuksen.

Taklaustilanne Neuvostoliitto—Tshekkoslovakia MM-ottelussa v. 1971. ▶

Pelitilanne Ruotsi—USA MM-ottelussa v. 1971.

▼

◀ Ei kenttäpelaajan maila eikä mikään ruumiinosa saa olla maalivahdin alueella, muuten on tapahtunut maalivahdin häirintä, josta seuraa 2 minuutin rangaistus.

Kymmenen kovaa kiekkokysymystä

Kirjamme alkaa olla lopussa, viimeinen sivu on jo käsillä. Jutut on luettu, toivottavasti keräilysivutkin täyttyvät hyvää vauhtia.

Mutta ennen kuin takakansi painetaan kiinni, voitte vielä viipyä tällä sivulla muutamia tuokioita — ehkäpä paljon kauemminkin.

Vuorossa on näet Toronto -kiekkokoulun tietokilpailu. Alempana on kymmenen kovaa kysymystä, niihin pitäisi vastata mahdollisimman hyvin.

Suuren osaan löytyy vastaus kirjamme sivuilta. Joukossa on kuitenkin myös pari sellaista kysymystä, joihin täytyy vastaus hankkia jostain muualta. On hyvä muistaa, ettei kysyvä tieltä eksy. Joku kaveri voi antaa vihjeen, ehkä opettaja tai oman kiekkoseuran valmentaja.

Lisäksi on kymmenen kysymyksen joukkoon ujutettu yksi, johon saadaan vastaus vasta ensi maaliskuun puolivälissä.

Liian vaikeita eivät kysymykset silti ole. Kaikkiin voi vastata oikein, jos vain tutkii tarkasti tämän kirjan ja näkee hieman vaivaa. Mutta kukapa kiekkoilijaksi aikova nyt vaikeuksia pelkäisikään.

Vaivannäkö sitä paitsi kannattaa. Kaikkien oikein vastanneiden kesken arvotaan Toronto -kiekkomailoja.

Oikeiden vastausten pitää olla perillä viimeistään 1. 2. 1973 mennessä. Vastausosoite on Pandasuklaatehdas / SOK, Vaajakoski.

Kuoreen on syytä merkitä myös sana "Kiekkokilpa", mieluummin vasempaan alanurkkaan.

Ja sitten itse asiaan. Näin kuuluvat kysymykset:

1) Missä pidetään jääkiekkoilun MM-kisat vuonna 1974?

2) Missä maassa on Pardubice -niminen jääkiekkoseura?

3) Ketkä ovat opettajina keräilysarjaamme kuuluvassa kuvassa numero 13?

4) Mitä merkitsee NHL:n ammattilaissarjassa pelaavan Chicagon joukkueen nimi Black Hawks?

5) Missä joukkueessa pelasi viime kaudella Jarmo Jokilahti?

6) Kuka teki eniten maaleja viime kauden mestaruussarjassamme?

7) Kuka on "Lennu"?

8) Kumpi pelaa HJK:ssa, Esa vai Jorma Peltonen?

9) Kuka pelasi kolmantena hyökkääjänä Holikin veljesten ketjussa, kun Tshekkoslovakia voitti maailmanmestaruuden Prahassa?

10) Mikä joukkue voittaa tämän kauden jääkiekkomestaruuden Suomessa?

Siinäpä ne olivatkin. Tuntuivatko vaikeilta? Ehkä toisista, toisista ei.

Joka tapauksessa onnea kaikille, jotka ryhtyvät puremaan pähkinöitä. Toivotaan, että vastaukset löytyvät ennen helmikuuta. Ja oikeat vastaukset nimenomaan.

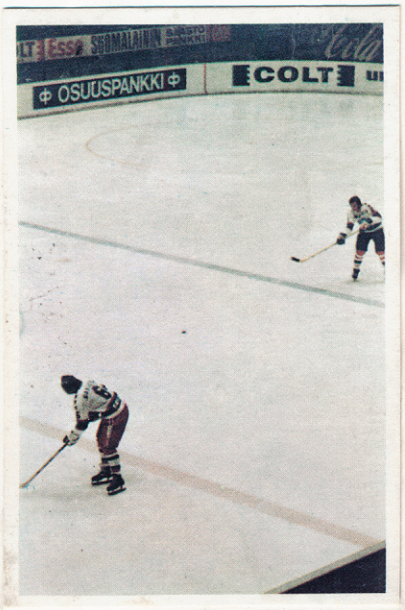

Pelaaja ei saa antaa syöttöä omalta puolustusalueeltaan siten että kanssapelaaja ottaa kiekon vastaan keskiviivan toisella puolen. Tällaisesta kahden viivan syötöstä seuraa pelikatko.

Maali on syntynyt Ruotsi—Tshekkoslovakia MM-ottelussa v. 1971.

Paitsio syntyy, jos pelaaja ylittää oman hyökkäysalueensa siniviivan ennen kiekkoa. Paitsiota seuraa aina pelikatko.

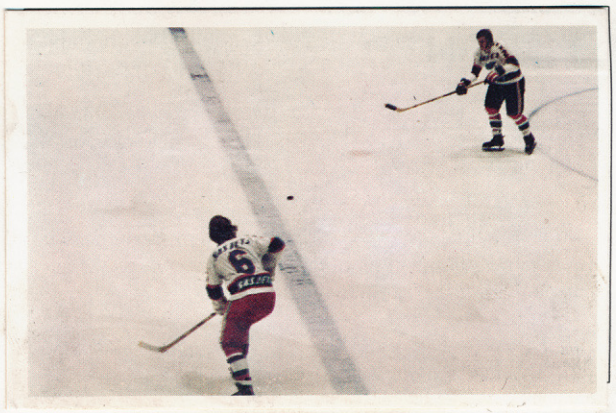

Maali hyväksytään vasta sitten, kun kiekko kokonaisuudessaan on ylittänyt maalilinjan.

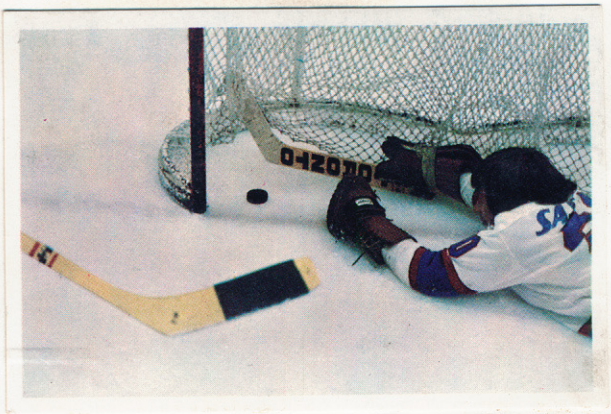

Taistelutilanne Suomi—Ruotsi MM-ottelussa 1971.

TORONTO

JÄÄKIEKKOKOULU

hinta 1 mk